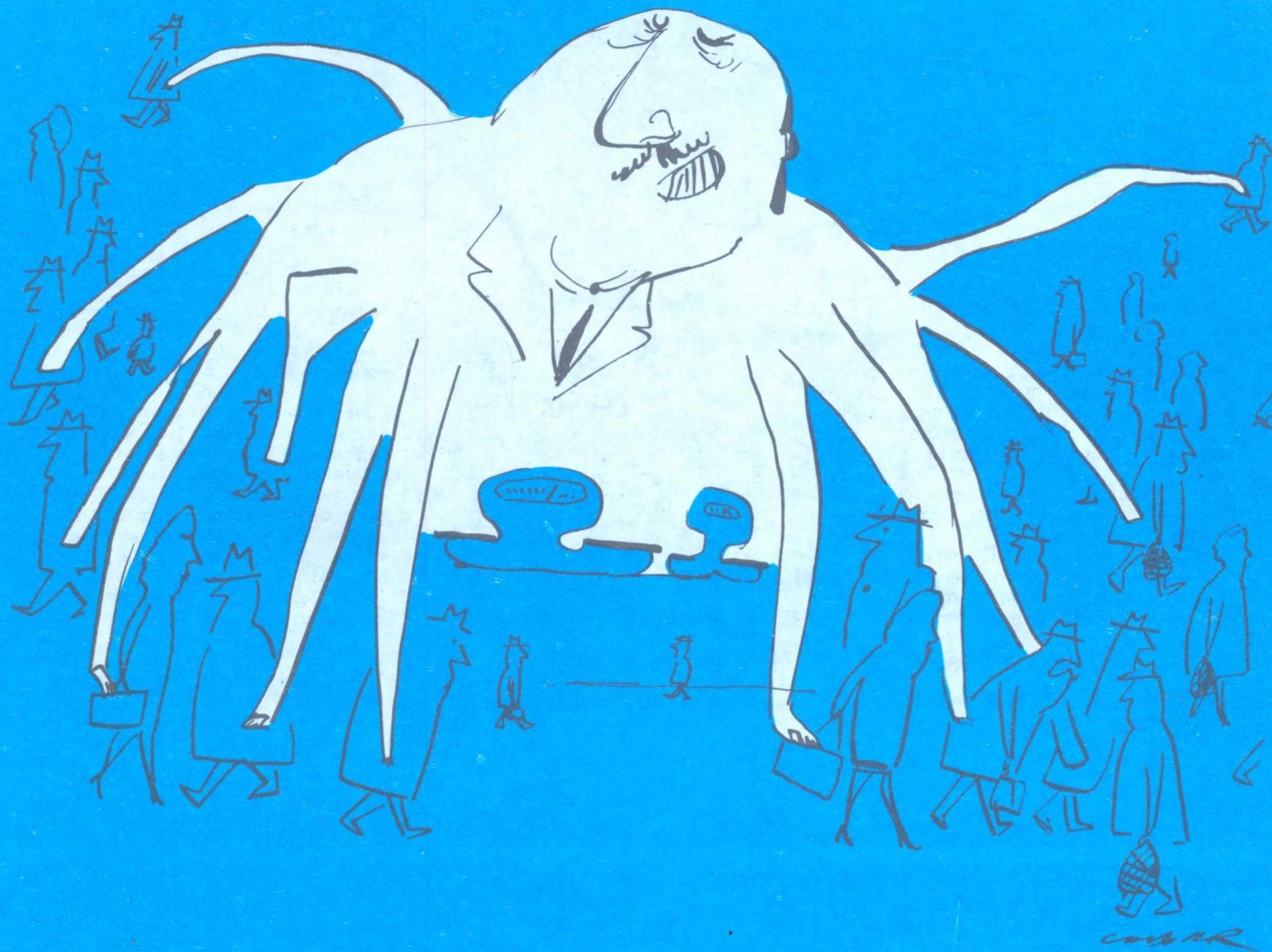

NELL COBAR

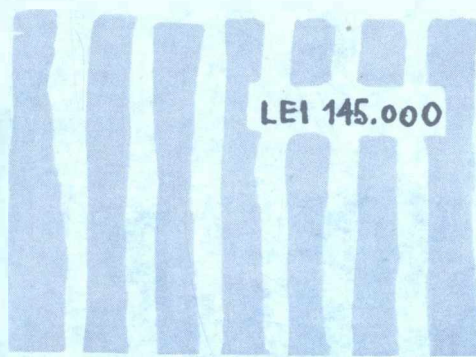
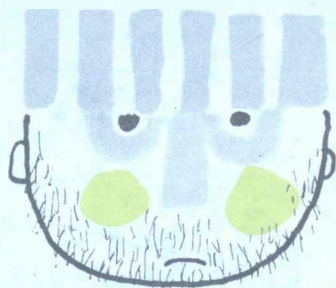
— Avere? Cu miinile astea am făcut-o!...

urzica Municipiului Deva
LECTURA

ANUL XX • Nr. 13 • 15 IULIE 1968 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

Cum ne facem cu Mitrache?

- Dragă Mitrache...
— La ordin, tovar'șu...
— Mitrache, vezi dacă poți găsi stofă d-aia reiată pentru copii.
— Fără grijă, tovar'șu!
— Mitrăchiță!
— Aicea-s, tovar'șu...
— Ia vezi, ingere, nu găsești niște sirmă de 01?
— Gata, tovar'șu! Cum să nu găsesc? Dacă nu vă voi servi eu pe dumneavoastră, că sinteți ca și tatăl meu!
— Dragă tovarășe Mitrăchel...
— Spuneți ce vă doare, sâru' mina!
— Mitrache puiule, mi-am luat un frigider... vrei să m-ajuzi să-l transport?
— Se poate, tovar'șu? Dumneavoastră care imi sinteți ca un frate! Dați-mi adresa și stați liniștit.
— Mitruleț, fă-mi un serviciu. Am nevoie de trei metri de doc canadian și n-am habar unde se găsește...
— Lăsați, tovar'șu! Se poate? Îl scot din pământ, din iarbă verde! Pentru d-voastră intru și în foc! Sinteți ca și copilul meu...
— Mitrșor, dar să știi că n-am bani la mine!
— Mă jigniți! Pun eu de la mine și mi-i dați altădată.
— Tovarășu șef, știți ce brinză a venit în colț la «Alimentara»?
— Ce vorbești, Mitrache?
— Zău tovar'șu! Eu zic să luăm vreo trei kilograme. Mai bine să fie decît să nu s-ajungă!
-
- Tovarășu șef contabil, poate aveți nevoie de ceva din oraș... dumneavoastră ați venită nou aici în instituție. Dacă aveți nevoie de ceva, strigați o dată: Mitrache! Și Mitrache iese ca din pământ! Eu pentru dumneavoastră...
— Mulțumesc, dar n-am nevoie de nimic.
— Nici de-o stofuliță?
— Nu.
— Sau de vreun material pentru doamna?
— Că eu dacă ies prin oraș, găsesc.
— Nu.
— Eu servesc pe toată lumea, c-așa sint

- eu! Nu mă lasă sutletul să iau numai pentru mine.
— Mulțumesc de amabilitate.
— Așa tovar'șu șef contabil! Cînd aveți vreo nevoie, Mitrache iese din pământ! Să rădări!
.....
— Ce făcuși, Mitrache?
— Ce făcui, tovar'șu șef?
— Am auzit că ai lipsuri.
— Toți oamenii au lipsuri, tovar'șu...
— Cică la magazie, Mitrache! Eu la ședința care se va ține...
— Îmi pare rău, tovar'șu șef! Tocmai d-voastră pe care vă iubesc ca pe tata...
— M-ai iubi tu ca pe tată-tău dar...
— Că numai eu știu cum am făcut rost de stofa aia reiată pentru copilașii d-voastră... că la magazin nu se găsea...
— Și de unde ai luat-o?
— Păi de la noi din depozit. Am dat-o la scădere și acum dați toți în Mitrache. Dati-l grămadă pe Mitrache! Lăsați-l muritor de foame pe Mitrache... călcați-l în picioare!

- Pentru o lipsă de 14 lei și 50 de bani...
— Liniștește-te, Mitrache! Credeam că e ceva mai grav!
— Da' de unde, coane Tăchiță! Așa-i contabilul ăsta nou. A văzut că nu servesc decît pe cei care imi sint dragi și s-a pus cu persecuția pe mine!

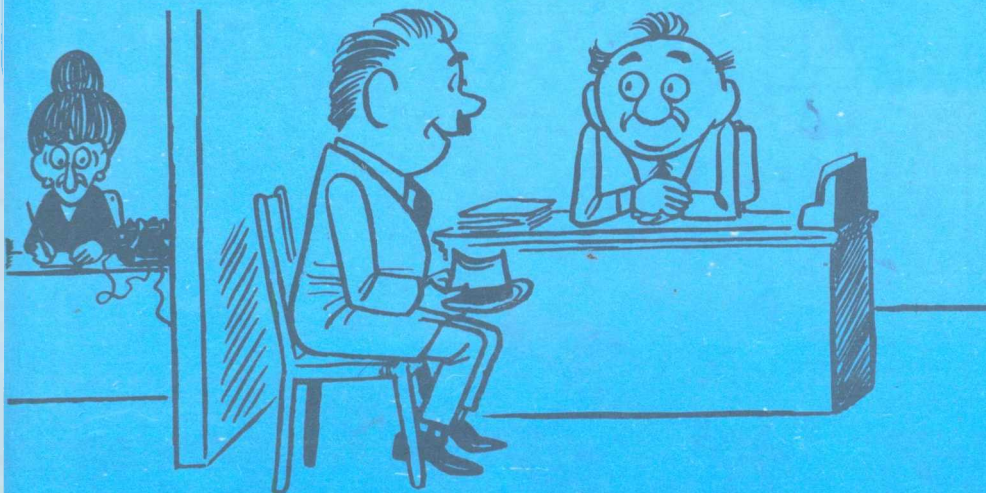
-
- Bine, Mitrache, se poate să ai atîtea lipsuri?
— Eu? Îmi pare rău, tovar'șu...
— Și mie imi pare rău, dar la ședință nu voi putea tăcea ca pește.
— Așa coane Fănică, distrugeți-mă! Pe mine care am sărit întotdeauna pentru dumneavoastră. Că n-ați căscat o dată gura și Mitrache a și sărit. Acum aruncați-mă în închisoare... lăsați-mi copilașii muritori de foame! Colacul acela de sirmă de 01 de unde credeți că l-am procurat? De la noi... că l-am dat la scădere ca să vă servesc și acuma, gata! Ședință! Ședință! Pentru o lipsă de 145 de lei, fir-ar să fie!
— Păi de ce nu spui așa, omule, că intrasem la griji!

-
- Ce faci, Mitrache, cu magazia? Ai dat-o în bară!
— De ce, tovar'șu?
— De ce, de ne ce, dar eu va trebui să vorbesc la ședință. Regret, dar n-am ce face!
— Păi da! Acum nu mai e bun Mitrache! Acum îl nenorocim pe Mitrache! Că el, sara-cul, atîta știa: să ne servească. Ai trei metri de doc canadian? De unde i-am luat? De la magazin?
— Nefericitele!
— Curat nefericit! De la noi, că nu puteam să nu vă servesc. I-am dat la scădere. Acum pentru o lipsă de 1450 lei luați-i capul! Trageți în Mitrache!
— Stai, omule, eu credeam...
— Lasă, coane Alecule, că mă-ntristași... zău că mă-ntristași! Eu care vă iubeam ca pe copilul meu...

-
- Ai dat de dracul, Mitrache!
— De ce, coane Mitică? Adică eu care, vorba aia... n-ați căscat o dată gura... acum am dat de dracu? Pentru ce? Pentru 14 500 de lei? Cine știe cum s-or fi rătăcit că toată ziua eram pe drumuri. Ba mă trimiteați d-voastră, ba tovarășul șef, ba tovarășul director... și acum eu trag ponoasele! Așa imi trebuie!

-
- De ce să dau socoteala, tovar'șu șef contabil?
— Pentru 145 000 de lei, tov. Mitrache.
— Atîtaaa?
— Atît!
— Cine știe cum s-or fi... da' îi găsim noi! Să mai facem un control!
— Nu mai e nevoie.
— Păi... să-i găsim că n-avea cine să-i ia!
— Fii liniștit că i-am găsit.
— Ați văzut? Ehe, unul e Mitrache! Om corect. Si... unde i-ati găsit?
— Păi la dumneata! Sub formă de trei motociclete, un Fiat 850 și un Wartburg!
— Cine știe cum s-or fi... și eu acum ce fac?
— Să nu mai faci d-astea!
— Și Mitrache n-o să mai facă d-astea! Cel puțin zece ani!

FRED GHENĂDESCU

- O secretară bună e un dar de la Dumnezeu!
— A mea e «cadou» de la nevastă-mea.

Statuia

de ANDREI CIURUNGA

Vecinul meu s-a transformat complet de cînd a fost numit în postul nou de șef de cabinet sau de birou — nu știi exact.

Îl văd mai rar, îmi pare mai compact, și-a început, c-o liniște firească, bucată cu bucată, să-mpietrească.

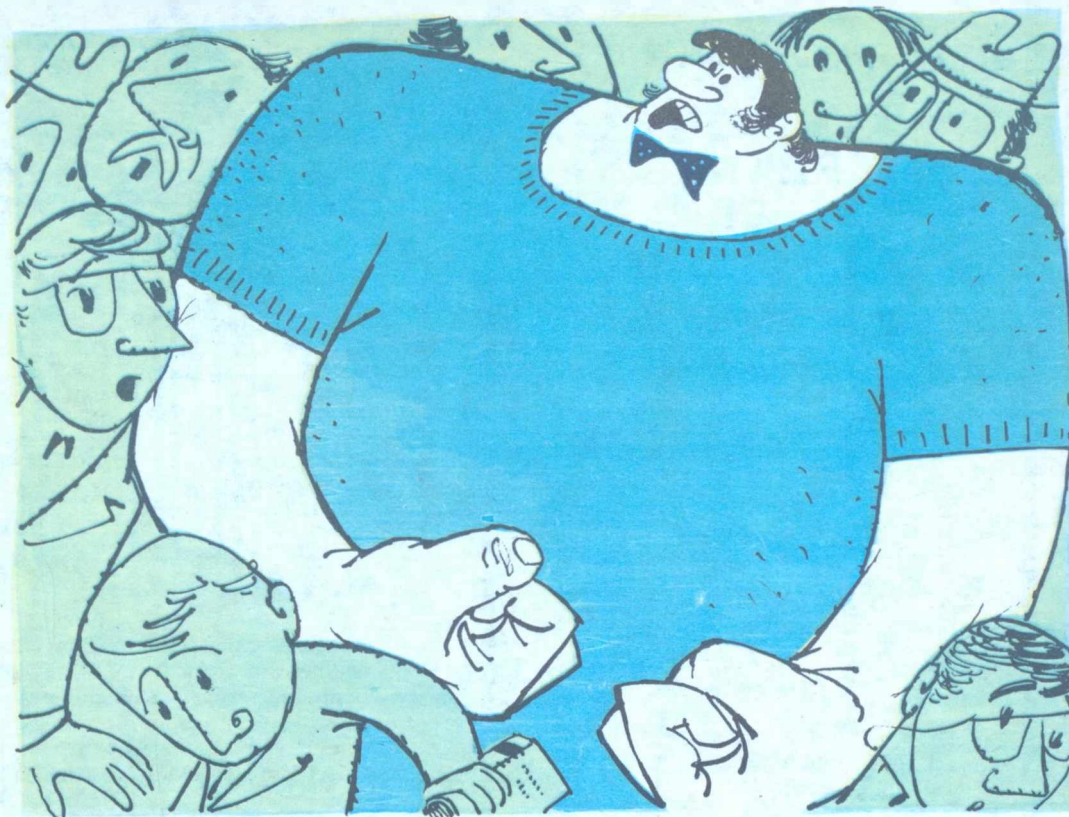
Întîi, veniră ochii. Nici n-ai crede, dar ăsta-i adevărul: nu mai vede.

Apoi, picioarele. Așa că, de umblat, azi nu mai umblă: lunecă-n Fiat.

Ba i-a-mpietrit și capul, ca un simptom acut, și nu ne mai răspunde la salut.

Treptat, original cum altul nu e, s-a prefăcut cu totul în statuie și ca să fie-n mediu, pe-ndelete, s-a-nconjurat de-un grup de statuete.

Povestea are și-un desnodămint, vecinul meu nu-l știe, că-i țeașan pe la temple. Noi însă bănuim ce-o să se-nîmple, la cel dintîi cutremur de pămînt.

— Nu mai e loc de atîția căpăținoși!

VICTOR EFTIMIU

ÎN SEMNĂRILE UNUI INDISCRET

- Omul trebuie să mai trăiască și pentru cîntec, nu numai pentru pintec!

- Florile naturii înfloresc numai primăvara, florile sufletului trebuie să înflorească chiar în iernile cele mai aspre!

- Are un cavalerism suspect: elogiază numai pe cei dorborîți. Nu i-am văzut niciodată admirația, generozitatea, mergînd spre un învingător.

- Cred în realitatea legendelor; imaginația omenească e prea săracă. Ea poate, cel mult, să dea proporții unor peisaje și fapte care s-au petrecut aievea, dar nu inventează nimic.

- Cînd sînt prea multe, și bunele maniere trădează pe mitocan.

- Calmul e începutul nobleței.

- Dumnezeu a făcut pe om după chipul și asemănarea sa. La ce vîrstă?

- De cînd l-am împrumutat cu o mie de lei este cu mine de o distincție, de o demnitate feroce. Zeilor, ce-aș putea face să-mi regăsesc prietenul familiar de odinioară?

- Cea dintîi datorie a unui om «educat» este să nu se ocupe de educația altora.

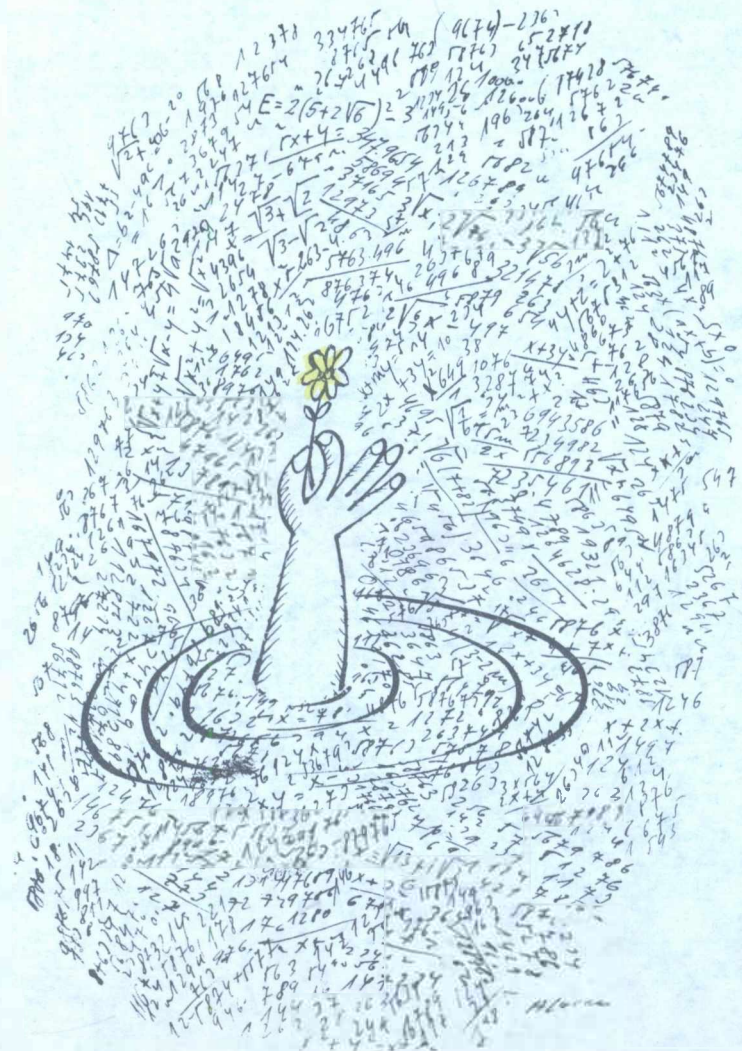
- Blindetea este o forță.

- Delicatețea sufletească înlocuiește cea mai aleasă educație.

- Unii oameni cred că au opinii proprii, contrazicînd totul. În fond, sînt vasalii celor pe care îi contrazic.

- Omul cel mai politicos e cel ce nu abuzează de politetea altora.

A. LUCACI

TUDOR MUȘATESCU

OAMENI, PLANTE ȘI LUCRURI

*Din însemnările
unui ac*

- Mie să nu-mi spui din alea «cusute cu ață albă», că vinzi castraveți la grădinar.
- Și acul impunge. Dar nu ca boul.
- În materie de ac, satira înțeapă și umorul face... poante.
- Toate acele, sint într-o ureche.
- Oi fi eu «nepot de undrea», dar să nu uităm că «dinsa» face saltele și eu, broderii.
- Dacă n-ar fi existat acul pe lume, toată omenirea ar fi umblat în costumul lui Adam.
- Femeia care nu știe să coasă acasă, umblă cu lucrături prin oraș.
- Ghici ghicitoarea mea. — Cine umblă toată ziua cu acul și nu coase niciodată?
(Acarul)
- Casa de odihnă a ăcelor se numește «testea».
- Omul prevăzător, trebuie să aibă ac de cojocul oricui.
- «Cămila nu trece prin urechile acului». Nici nu e nevoie. E suficient să treacă ața.
- Albina își dă și viața pentru un singur ac.
- Nevasta acului de siguranță, se numește agrafă.
- Toate acele cu gămălie sint capsomane.
- Când femeii îi e lene să coasă, zice că e acul bont.
- Degetele neatente se înțeapă ca să își revie la realitate.
- Cine va scrie o istorie a acului, va scrie — în același timp — și una a omului.
- Visul de aur al oricărui ac, este să se retragă la țară și să brodeze flori pe iile fetelor.
- Nu pot să sufăr să cos nasturi la hainele bărbaților, dar sint fericit ori de câte ori cos o copcă la rochia unei femei.
- Și rupt în două, acul strălucește din ambele jumătăți.

SADI RUDEANU

...Și în clipa când taxiul se afla numai la doi metri m-am aruncat! Frina scîrții prelung și mașina se opri la un milimetru de mine. Șoferul scoase capul pe fereastră și mi se adresă: «Hai să trăiești!» De acolo, de jos, spusei amețit: «Mersi asemenea!» El continuă privind în jos, la mine: «Din ce, maestre? Din amor?» Făcui din cap semn că nu, în timp ce, ridicat, îmi scuturam hainele. «Din altceva?» «Da!» «Hai suie sus!» Am urcat lângă el. Omul a tras mașina la umbră. «Știi ce bătaie de cap am pînă dovedesc că dumneata ai vrut, nu eu?» «Nici eu n-am vrut! Am și bilete la cinema pentru după masă!» I-am arătat biletele. «Atunci?» «M-am enervat!» «De ce?»

Ș-am început să-i povestesc.

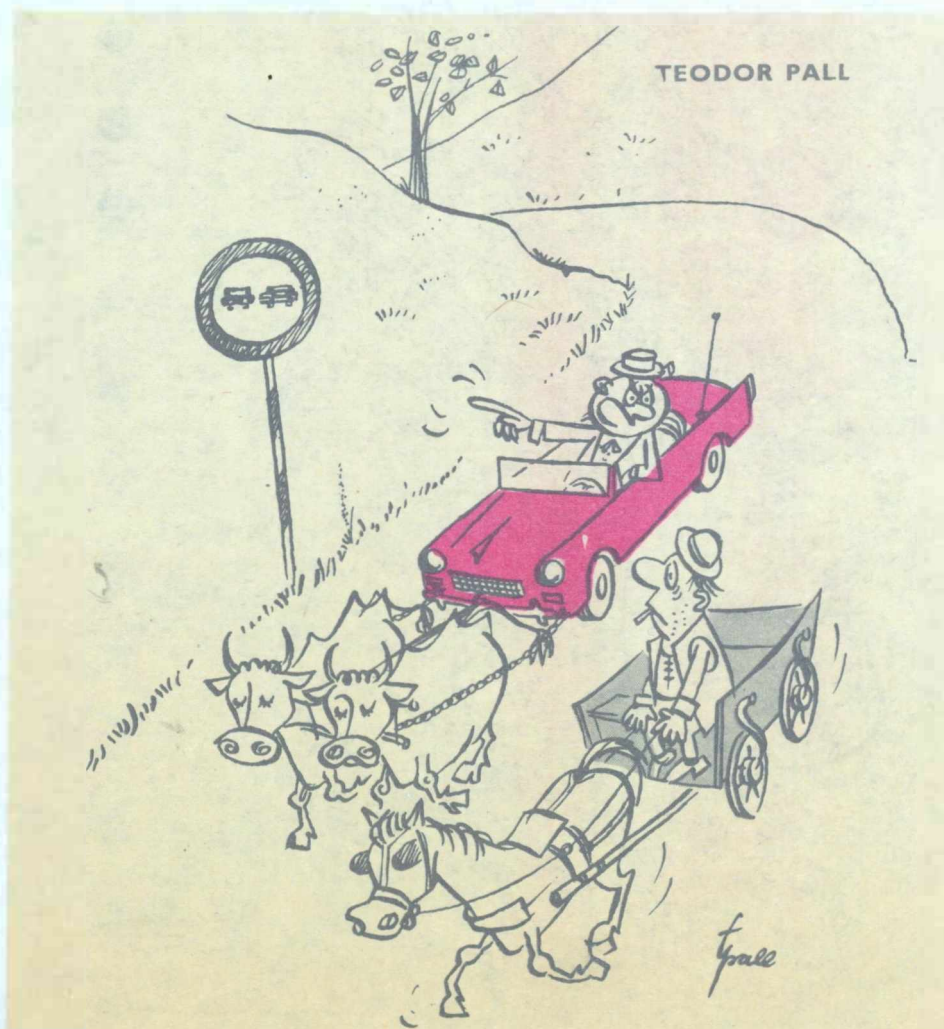
Mă aflu, în urmă cu doi ani, în foaietul

unui teatru, între actul unu și doi al unei piese, dacă nu mă înșel din repertoriul «absurd». Într-un colț, observ un cerc de spectatori care ascultau cu atenție pe un tânăr care le vorbea. Tânărul, îmbrăcat după ultimul jurnal, tuns modern și destul de arătos, vorbea foarte degajat: ...de aceea, după umila mea părere, este necesar să ne punem întrebarea: oare teatrul absurd este într-adevăr absurd în accepțiunea pe care noi o dăm în mod obișnuit acestui cuvînt? Oare nu este mai curînd acest gen o fotografiere, naturalistă e drept, a vieții de fiecare zi, a celor mai banale acțiuni pe care noi le înfăptuim cotidian? A, o să-mi răspundă poate cineva, că acesta nu este teatru că lipsa de conflict nu poate să...

Tînărul a vorbit așa pînă la sfîrșitul pauzei. L-am întrebat pe un amic: «Îl știi?» «Da e un actor, fără talent săracul, de mina a treia, dar, aud, extrem de bine pregătit, cult și foarte documentat». «Cum îi zice?» «Truță».

Patru luni după aceea luam parte la sărbătorirea unui coleg de breaslă. Masă mare la un restaurant. Ca la orice masă, discuțiile se purtau între cel mult șase inși; trei deoparte și trei de cealaltă parte a mesei. Cineva începuse o discuție despre tema foileton-pamflet, făcînd diverse speculații. Dar el fu întrerupt de o voce ce mi se păru cunoscută. «Dragul meu, rosti posesorul vocii, s-ar putea vorbi în contradictoriu pe această temă, la infinit, ca și despre problema absurdului. După umila mea părere cred că este necesar să ne punem întrebarea: oare teatrul absurd este într-adevăr absurd în accepțiunea pe care noi o dăm acestui cuvînt în mod obiș-

TEODOR PALL

uțu

nuit...» Au urmat frazele pe care le auzisem într-un foaier cu patru luni în urmă. Dar pe tînărul vorbitor mi-l aminteam vag. Am întrebat pe un comesean: «Îl știi? Că eu îl cunosc, dar nu știu de unde să-l iau!» «Da, veni răspunsul. E Truță, un tînăr foarte pregătit, cult, documentat! Este secretar literar la un teatru». Mi-am spus în gînd, că un actor netalentat, dar cu un bagaj bogat de cunoștințe, a făcut foarte bine renunțînd la scenă pentru secretariatul literar. Și au trecut iar șase luni. Iată-mă prezent la o discuție lărgită asupra unor aspecte privind teatrul pentru copii. Și deodată, văd că se ridică în picioare Truță. «Da, tovarăși, incepu el, problema teatrului pentru copii este într-adevăr acum destul de importantă. Este la fel de importantă ca și problema teatrului absurd, unde se pune întrebarea e teatru sau nu e teatru? După umila mea părere este necesar să ne punem întrebarea: oare este acest teatru absurd, în accepțiunea pe care noi o dăm în mod obișnuit acestui cuvînt, sau...» Truță a continuat la fel ca în trecutele noastre întîlniri. Deodată, vecinul meu șopti ca pentru sine: «Extraordinar băiatul ăsta! Este el însuși un focar de cultură!» «Îl știți?» am îndrăznit eu. Vecinul meu se burzului. «Pe Truță? Desigur! Și imaginează-ți, tovarășe, de trei luni este ținut pe post de asistent de regie la un teatru pe care l-ar putea ridica pe culmi! Dar ce să-i faci? N-are pile!» «Păi, zic, nu mai e secretar literar?» «Ei, nu, că asta ar fi fost culmea! Cu posibilitățile și cultura lui să-l țină închis în birou? Și așa îl sapă destui...»

Și au mai trecut șase luni. O organizație de masă a invitat la o consfătuire oameni din diferite sectoare artistice în vederea pregătirii unui festival de folclor. La un moment dat, cel care conducea ședința, spuse: «Parcă a cerut cuvîntul și tovarășul regizor Truță!» Regizor! Deci Truță urcase ca o rachetă, propulsat de un singur combustibil format din zece fraze despre absurd, pe care le rostea ori de cîte ori avea cine să-l asculte. «Dansul popular, vorbea acum Truță, este nu-i așa, un dans creat de popor. Dar oare din folclor face parte numai dansul? Dar cîntecul? Dar proverbele? Dar teatrul? Da! Teatrul de azi, își are rădăcina tot în folclor. N-o să mă refer, bineînțeles, la teatrul absurd care, după umila mea părere...»

Și în fața celor prezenți, care îl ascultau, unii atenți, alții zîmbind și alții intrerupîndu-l, Truță își debită «combustibilul» și se așeză, la sfîrșit, împăturind o hîrtiuță pe care își «punctase» cîteva idei.

Trei luni după aceea, o piesă regizată de Truță a căzut cu un bubuit răsunător, cu atît mai răsunător cu cît ingropase în cădere și lei 300 000 montare.

Indignat, am hotărît să mă duc la directorul teatrului și să-i demonstrez cu ce impostor s-a pricopsit. M-am anunțat la secretară. «Un moment, făcu ea în receptor. Apoi reveni: «Tovarășul director vă primește mîine la orele 12».

Ora 12, în antecameră. Secretara mă poftește să iau loc și să aștept. Iau loc. După vreo zece minute, ușa se deschide și cu pieptul înainte, fără bună-ziua, intră în antecameră Truță și dă buzna în biroul directorului, trîntind ușa după el. Îmi spun: «Dacă el este în asemenea relații cu directorul încît își permite să intre la el cînd și cum vrea, nu am nici o șansă». Și mă ridic, vrînd să plec. Dar secretara îmi arată ușa directorului: «Poftiți!» «Păi, zic, gîndindu-mă

(Urmare în pag. 15)

N. CLAUDIU

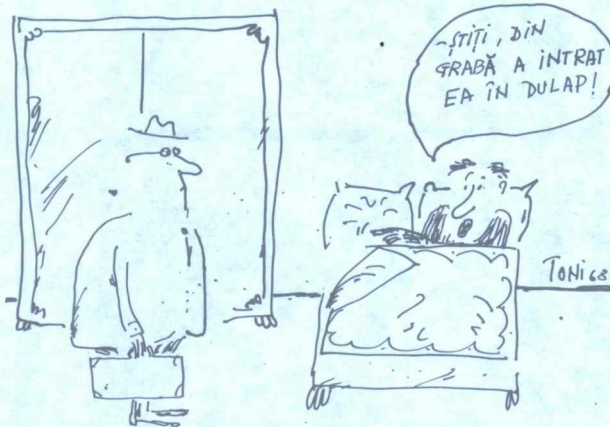

STELIAN FILIP

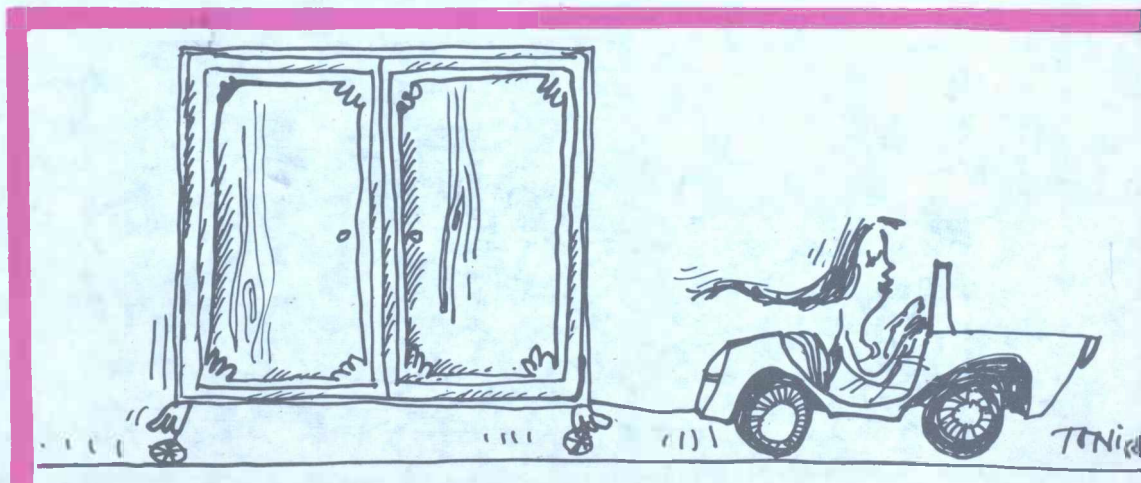
Mîndrie seacă

Tigva, seaca,
Șade, iaca,
Pe un gard de mărăcini
Pus hotar între grădini.
Teasta, orejul
Și gîtlejul
Atîrnînd de-un clenci de creangă,
Îi dau aer de talangă
Și cum vîntu-n gol o plimbă
Dintr-o dată prinde limbă:
— Hei, tu, lume
De legume,
Zarzavaturi
Și-alte straturi!
Cată-ncoace și notează:
Printre toți sînt cea mai brează
Că nu-i nimeni în mulțime
Să mă-ntreacă... la-nălțime!

Presimțînd, lingă pîrleaz,
Că-i dă singele-n obraz
Dacă stă s-o mai audă,
Un harbuz crăpă de ciudă
Și-i răspunde: — Mda, se poate.
Dar stai prost la... greutate!

Desene de AVRAM ANTON

CU RESPECT

TOVARĂȘULUI INGINER MIHAI NICOLESCU
DIRECTOR AL CASEI AGRONOMULUI DIN MERIȘANI - ARGES

Iată-ne așadar, tovarășe director, în plină vară. Soare, căldură cu plus patruzeci de grade la umbră, când băuturile nepuse la rece se încălzesc și aduc mai curînd a ceai de siminichie. Ca bun director, ca bun agronom și mai cu seamă ca bun gospodar, dumneavoastră ați prevăzut din timp această caniculă și ați dat dispoziție să vi se amenajeze o pivniță răcoroasă, la «Casa agronomului». De ce tocmai la Casa agronomului și nu la casa agronomului, nu înțelegem. Fiindcă în definitiv, dumneavoastră locuiți într-o casă, dar e casă cu «c» mic. La «C» mare aveți numai serviciul. Și în general la serviciu nu se sapă pivnițe. Se sapă colegi, dacă e cazul. Bineînțeles, la dumneavoastră nu e cazul. Dimpotrivă. Mărinimia și prietenia sint cele două trăsături care vă caracterizează. Pentru prietenii, s-a dus vestea că vă dați și viața. Deocamdată amicii nu v-au cerut chiar viața. V-au cerut ceva care s-o infrumusețeze numai: cantina. O să ne răspundeți, firește, că o cantină nu infrumusețează viața. Că o ciorbă de potroace nu are nimic fermecător în ea, și că o porție de sarmale, oricît ar fi ea de aburîndă, nu infrumusețează zilele. Cel mult le satură.

Ei, dar aici intervine dăruirea dumneavoastră de sine. Cu prețul unor tulburătoare sacrificii, ați transformat adesea localul cantinei într-un soi de bar de noapte, în care prietenii se aștern pe trai. În definitiv, viața e scurtă. De ce s-o mai irosim și noi în căutare de local, de tacîmuri, de veselă și de personal care să servească la aceste chiolhanuri, pardon de expresie, la aceste agape, cu care Casa agronomului nu are nici în clin, nici în mîncă. Are numai în scripte. Parcă auzim clocotul sincerei dumneavoastră revolte: «Care scripte, tovarășe? Ce amestec au scriptele în manifestările noastre culturale cu dans și țuică bătrînă? Că doar nu servim scripte à la grec sau scripte de Cotnar!».

Iertare, tovarășe director, de mii de ori iertare. Știm că scriptele nu au nici un amestec în aceste simpatice divertismente agricole întrucît scriptologia este ținută la zi și fără nici un cusur. Cum ați reușit totuși ca să depuneți pe altarul petrecerilor alimente și băuturi din rațiile convenite cursanților, fără ca totuși evidențele contabile să nu aibă de suferit, rămîne un semn de întrebare; pentru că acest cules al roadelor nu ține de agronomie. Ține de să ferească Dumnezeu dacă pică vreun control.

În schimb, fermele da! Fermele țin de agronomie. De aceea v-ați și amenajat la aceeași mănoasă Casă a agronomului, o fermă-pilot, în care au

aterizat forțat o sută de zburătoare galinacee. Poftă bună și atenție să nu vă cadă greu, fiindcă au decolat unele versiuni că această fermă proprietate personală este întreținută cu hrană și salariați, proprietatea statului. Tot proprietatea statului au fost și bănișorii pe care i-ați transformat în frigider întrucît, așa cum discutam la început, un Murfatlar cald e o curată pacoste de siminichie, și nu se cuvine unui dîtama director să bea vinuri termale.

Scuză-ne, tovarășe director Nicolescu, tracasările de tot soiul. Vă necăjim cu fleacuri neagronomice și nu vă lăsăm să vă odihniți în frumoasa cameră de dormit amenajată fără nici o aprobare. Dar fiindcă oricum vă aflați în acest răcoros dormitor, noi vă urăm vise plăcute, deși părerea noastră intimă este că acest sortiment de vise o să cam înceapă a vă ocoli.

După cum spuneam mai sus, n-am fi îndrăznit să vă tulburăm directorialul somn, dacă nu se auzea hurelul unui motor de autoturism, care oricum v-ar fi trezit. Din păcate, tovarășe director, vă va trezi mult prea tîrziu, cînd activitatea dumneavoastră a început să meargă puternic în marșariei.

Singurul domeniu în care treaba merge ca pe roate este cel automobilistic. Autoturismul dumneavoastră, proprietate personală, a bătut toate recordurile: reparat, vopsit, reglat, revizuit, schimbat piese și alte migăloase operațiuni, executate cu mărinimia care vă caracterizează, în atelierul Casei agronomului și din inventarul ei.

Vă cerem scuze că nu sintem de acord să plătim din buzunarele noastre autoturismul dumneavoastră.

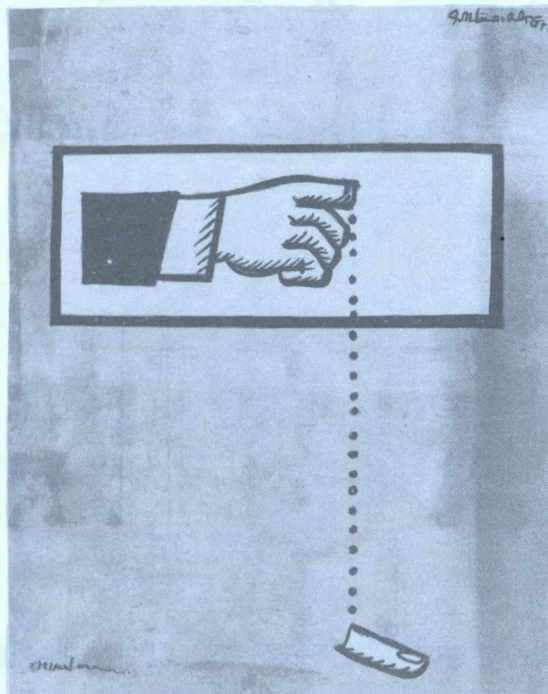
În consecință vă rugăm să ne restituiți banii, întrucît avem mare nevoie de ei. Un redactor al nostru trebuie să-și achite rata la mobilă, un impiegat are nevoie de televizor, soția unui contabil dorește un taior din stofă, un funcționar de la O.C.L. vrea să-și petreacă un concediu la mare, o doctoriță intenționează să-și facă trusou de nuntă, așa încît, cu toată simpatia pe care v-o purtăm, nu sintem de acord să vă cedăm banii noștri, ca să huzuriți cu ei...

Așteptăm răspunsul dumneavoastră sau mai curînd al altora,

Cu deosebit respect (dar numai pentru scurtă vreme)

«URZICA»

2 desene
trimise
de
caricaturistii
R. IVANOVICI
și
NICOLA RUDIC
de la revista
umoristică
Jez
(Belgrad)

FLORIN IORDĂCHESCU

Nu aș face-o...

Știu că-i o minune marea,
Că-i mereu senină zarea
Și-i adevărată vrajă
Ca să stai lungit pe plajă,
Să te rumenești un pic.
Știu; cu toate astea zic:
Chiar de m-ar pica cu ceară,
N-ași pleca în timp de vară,
Cum bucureșteanul pleacă
Fiindcă-l mistuie o leacă
Dorul mării în sezon:
Să mă-nghesui în vagon
Și-ncărcat ca un hamal
Să descind pe litoral
Unde spațiul culcativ
E-n sezon mai relativ
Ca-n corabia lui Noe?
Nu ași face-o: n-am nevoie
Să îmi amărăsc vacanța...
De altfel eu stau în Constanța!

Pis cu pland

Dozarea nepotrivită a evoluției sentimentelor unor eroi de dramă poate ineca drama în melodramă sau chiar în ridicol. Din acest motiv sintem de părere că o întâmplare odioasă ca, de pildă, asasinatul sau tortura, nu poate fi tratată la modul satiric fără pericolul de a atenua în oarecare măsură sentimentul de indignare pe care vrem să-l transmitem prin scris opiniei publice.

Zîmbetul interior, propriu satirei, nu are ce căuta în preajma unei crime. Cu atât mai grav mi se pare faptul, cînd fără intenție de a stîrni zîmbete, reporterul unei astfel de întâmplări singeroase, le stîrnește totuși fie prin stilistica sa neglijentă, fie printr-un patetism lipsit de sobrietate, fie prin prețiozități care trădează cel puțin absența unei sensibilități autentice.

V. Arachelian ne informează în «Scinteia Tineretului» din 29 mai despre judecarea unui grup de huligani care au maltratat un bătrîn, provocîndu-i moartea.

Acest asasinat crește în oroare și prin faptul că niște vlăjgani tineri s-au constituit în haită, pentru lichidarea unui om dezarmat, vîrstnic, singur și, bineînțeles, mai slab decît fiecare asasin în parte. Această risipă de forțe ale ucigașilor provoacă mai mult decît indignare, provoacă scîrbă.

Dar articolul lui V. Arachelian¹⁾ provoacă zîmbete: Aflăm că victima era «cu părul nîns de vîrste». Oare și vîrstele copilăriei și adolescenței au nîns părul celui omorît? Dacă ține neapărat la această metaforă, autorul putea să ne informeze că «părul» asasinatului era nîns de ani sau de vîrstă (la singular) adică de vîrsta pe care o avea.

Blestemînd pe ucigași, V. Arachelian își descoperă o fire răzbunătoare de care n-avea cunoștință pînă la proces:

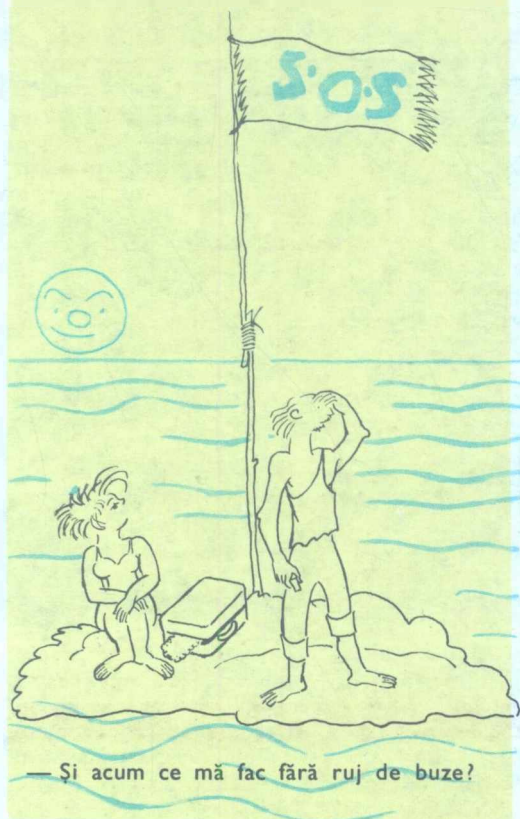
«Blestemele mele mă trădează mie însumi ca o fire răzbunătoare». Lăsînd la o parte că un act de trădare implică cel puțin două persoane (trădătorul și trădătorul), nu putem trece cu vederea performanța stilistică de a fi introdus în șase cuvinte de patru ori pronumele de persoana întîia la cazuri diferite (mele, mă, mie, insumi). Nici ligamentul «mele mele» subliniat de noi nu este de neglijat.

Mai departe, autorul ne spune că a rămas

«interzis în fața eforturilor inculpaților de a-și disocia faptele barbare...» Credem că este necesar să traducem această frază pe românește. «Interzis» nu înseamnă în cazul de față «oprit», ci buimăcit, zăpăcit, uluit, cuvîntul fiind un neologism franțuzesc sau o prețiozitate fără circulație în limba noastră pentru că vocabularul românesc cuprinde, după cum s-a văzut, o serie de echivalențe autohtone suficiente. Asasinii din boxă n-aveau ce «disocieri a faptei lor» să facă, ci poate doar să arunce vinovăția uciderii, unii asupra altora. Deci, în traducere, fraza ar suna cam așa: «A rămas uluit în fața eforturilor inculpaților de a ieși cu basmalele cît mai puțin pătate de sînge».

De altfel nici nu ni se pare uluitor faptul că niște criminali încearcă să scape cît mai ieftin de urmările mirșăviei lor.

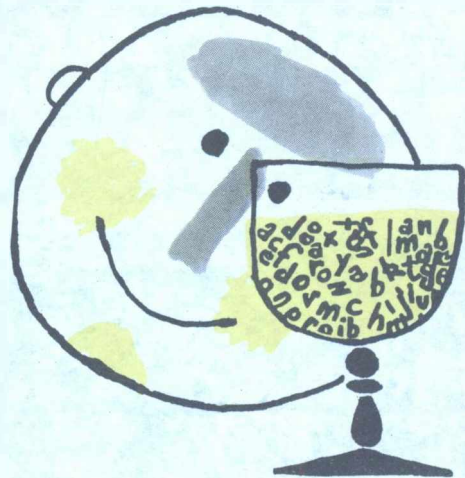
În limbajul lui V. Arachelian, procesul

— Și acum ce mă fac fără ruj de buze?

MIRCEA BÎTCĂ

acesta este definit ca «spectacolul sufletelor scoase la mezat de un asasinat comis asupra vîrstei înțelepte». Ar suna profund și patetic dacă ar fi coerent. Dar cine are nevoie de sufletele puse la mezat ale unor asasini, adică puse la licitație? De emoție și indignare, reporterul «respiră suspendat» neavînd nici măcar forța să întrebe «Cît e ceasul, vă rog?» sau «Ce zi e azi, domnule președinte și onorată curte?» Ia uite în ce stare de tulburare l-a adus procesul pe autorul nostru! Să nu aibă el tăria de a întreba pe președinte nici cît e ceasul! Așa ceva e nemaîntîlnit deoarece se obișnuiește în mod curent ca președinții instanțelor de judecată să dea ora exactă de cite ori li se cere din sală. Asta da, emoție!

Emotivul nostru autor ne arată mai departe cum la cuvîntul inculpaților a rămas din nou «interzis», dar și indiferent. Adică în același timp buimăcit și nepăsător. Este cazul să rămînem și noi «interziși» de acest complex de sentimente contradictorii. În continuare, aflăm că unul dintre criminali, apelînd la indulgența instanței, «pune pe masă numele fetei care a venit pe lume în timp ce se afla în stare de arest».

Nu înțelegem și nici nu sintem de acord cu severitatea judecătorilor care au pus sub stare de arest o fetiță încă nenăscută. Are dreptate deci autorul în discuție să simtă față de această situație «un fel de nod în gît și ceva care îi irită colțul ochilor». Adică plînge. Sau poate ride?

¹⁾ «N-aș putea fi judecător» pag. 1 și 5 ale ziarului mai sus menționat.

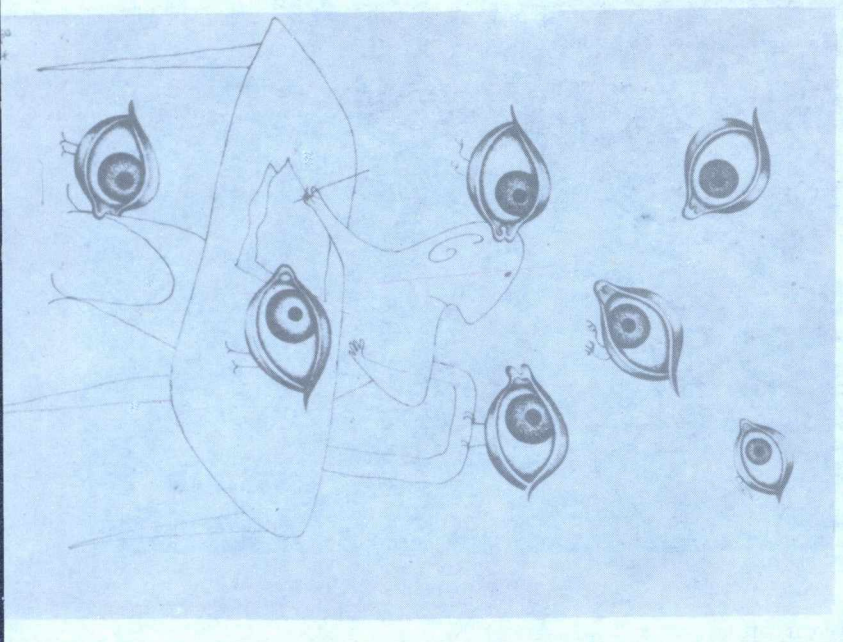
AL. CLENCIU

ȘEFUL: — la exemplu de la el:
nu lasă nici o hîrtie de azi pe mîine!

Dramele conștiinței

GEORGE VOINESCU

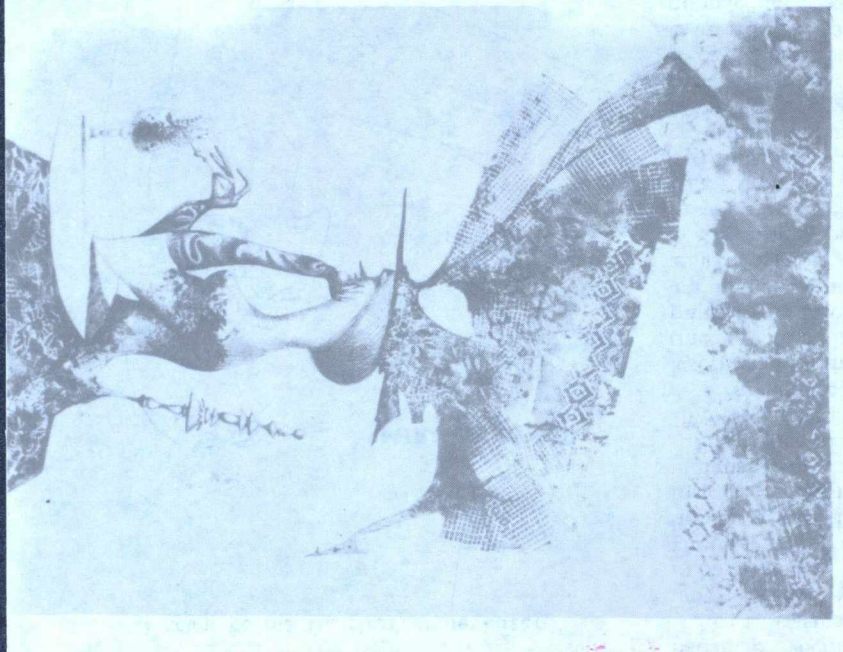
Actorul Iancu Brezeanu

ARY MU

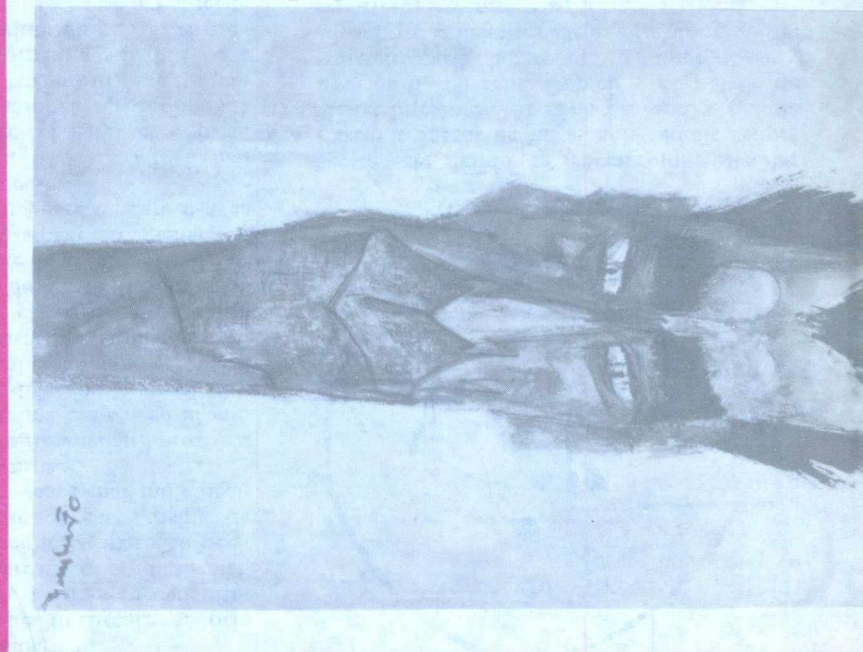
Femeie cu cifre

JULES PERAHIM

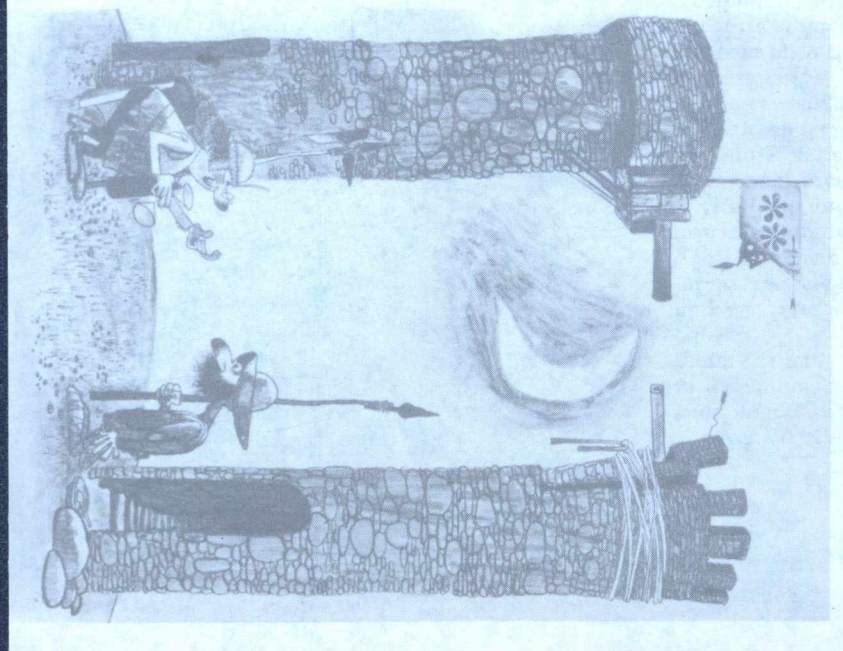
Graficianul A.S.

OCTAV ANGHEL

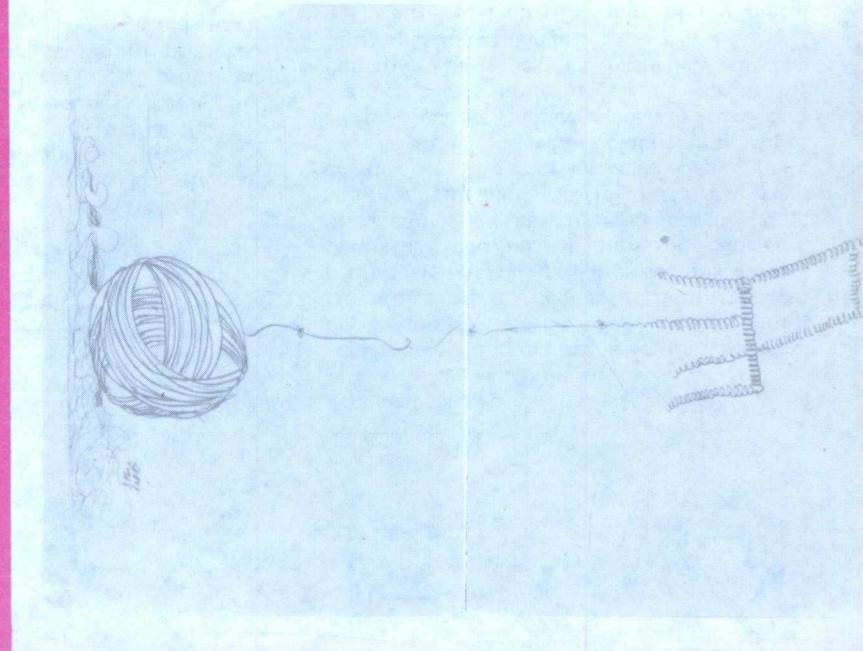
O dușcă pînă vin șefii

DUMITRU NEGREA

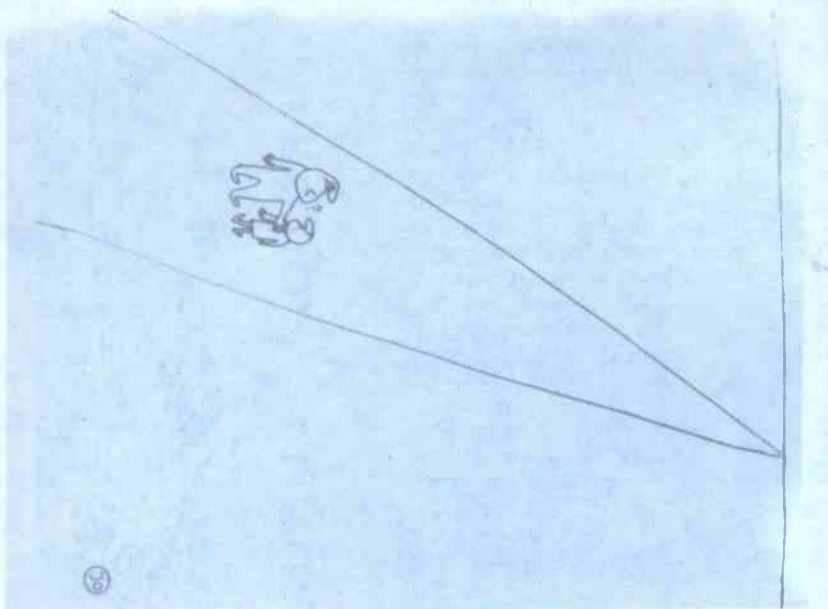
Se destrăma

GION MIH

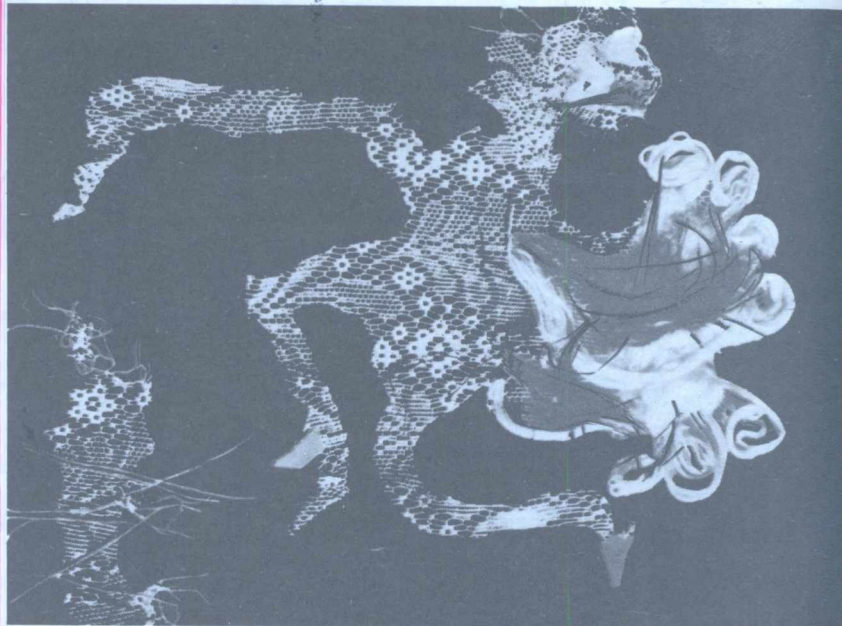
Eu te-am adus pînă aici, acum
alege-ți și tu drumul în viață.

JO. TEODORESCU

Erou — film de animație

NELL COBA

AL. CLENCIU

Arta abstractă

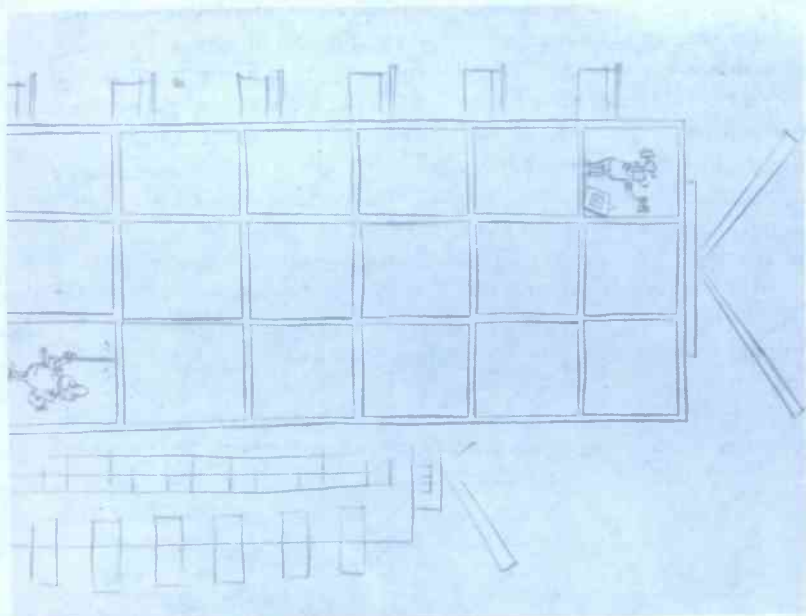
Discuție

BESENDI ALI

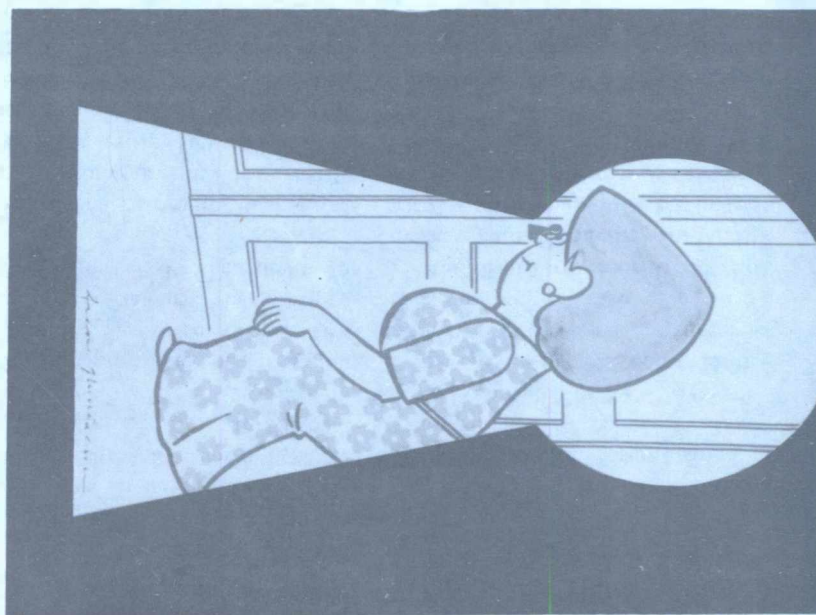
FĂRĂ CUVINTE

T. PALL

Discreție la pătrat

FRED GHENĂDESC

O întâmplare cu TĂNASE

În viața teatrală dintre cele două războaie, popularitatea era sinonimă cu Tănase. Inegalabilul as al revistei, a cărui artă de a spune cupletul atingea culmile perfecțiunii, se bucura de o atît de mare apreciere din partea publicului de toate categoriile, încît spectacolele sale, ca să nu mai vorbim de faimoasele sale turnee în provincie, constituiau cele mai de seamă evenimente artistice ale stagiunii.

Spectatorii ascultau cu încîntare, vrăjiți parcă de magia poantelor, pe care le aplaudau cu însuflețire, cupletele lui Tănase în ale căror înțepături la adresa politicienilor și politicianismului, a tuturor matrapzlicurilor la ordinea zilei: alegeri frustrate, panamale, abuzuri de tot soiul, întilneau propriul lor... of!

Lăsările de cortină după... «bisurile» și... «tripurile» proverbiale, o dată cu încetarea tunetelor de aplauze erau însoțite de însuflețite comentarii:

— Bine le-a mai zis-o! Bravo Tă-

nase! Ce curaj, dom'le! Să-i ardă pe pungași! Ura, Tănase!

Supapa de eliberare a nădufului cetățeanului, terorizat de percepători hrăpăreți, de afaceriști veroși, îndeplinea o adevărată funcție de ecarisaj social și moral, iar Tănase știa ca nimeni altul s-o manevreze cu un fler imbatabil, avea doar un... nas ca nimeni altul.

Un mare negustor din Brăila, în vizită de afaceri la București, bucuros de reușita tranzacțiilor încheiate (o mare furnitură de cereale) s-a gândit să-și încheie seara în oaza de verdeață și de bună dispoziție a «Cărbușului», vestitul teatru de vară de pe strada Academiei.

Reține la casă o lojă și iață-l instalat, împreună cu cițiva parteneri de afaceri în cele mai bune locuri, chiar în spatele dirijorului orchestrei din fosă. Spectacolul începe. O revărsare de lumină, de fast, de lux scilpitor. Și balerine... cum numai Tănase știa să aleagă!

Pe acea vreme, din compania «Că-

răbuș» făcea parte și Pizone, un actor care avea o frapantă asemănare cu Tănase. Aceeași carură, aceeași figură expresivă, iar nasul, deși nu avea proporțiile celui al renumitului Cyrano indigen, era destul de... impunător, iar cu ajutorul bătrînului machieur Mach uer era adus la același numitor cu al lui Tănase. Lui Pizone, gelos pe gloria directorului său, nu-i strica de loc asemănarea, mai ales că se specializase și el, și nu fără talent și vocație, în roluri de cam același gen cu ale lui Tănase.

În revista cu pricina Pizone apărea, în prolog, în rolul unui mardeiaș electoral, stilp al guvernului, și debita un cuplet în care erau satirizate metodele prin care fuseseră «cîștigate» alegerile de guvernul de la pu-

tere. Cupletul avea mult haz și Pizone îl «spunea» bine, cu adresă.

Brăileanul nostru se topea — pur și simplu — de ris. Se congestionează la față și printre sughiturile de ris cu lacrimi striga satisfăcut: — Bravo Tănase! Așa Tănase! Bine Tănase! Unul din însoțitorii săi îi șoptește încet la ureche:

— Îl confunzi dragă!... Așa nu e Tănase! Uite în dreapta scenei, decolo intră acum Tănase! Așa care-a spus cupletul e... Pizone!

Brăileanul rămase pentru o clipă descumpănit. Buna dispoziție îi dispăru subit. Scoase din buzunar o batistă mare cadrilată și, în timp ce își ștergea lacrimile de ris, exclamă cu amărăciune:

— Va să zică n-a fost Tănase! Atunci... atunci... am ris degeaba!

Poante boante

Talentatul actor Octavian Cotescu, creatorul personajului Costel din «serialul» lui Ion Băieșu, prezentat la televiziune, interpreta rolul titular din «Macbeth»!
*Nu vrea să cadă în manieră
Și-i bine că-i persuasiv.
Nedumerire la premieră:
Căci MACBETH fu cam...*

COSTEL-iv.

Spectacolul «Iulius Cezar» de Shakespeare, pus în scenă de Andrei Șerban, a fost întimpinat cu rezerve de unii critici teatrali.

*Ce cruntă soartă avu Cezar,
Vestitul om de stat roman,
L-a omorît o dată Brutus
Și-acum, din nou,... Andrei Șerban!*

S.M.

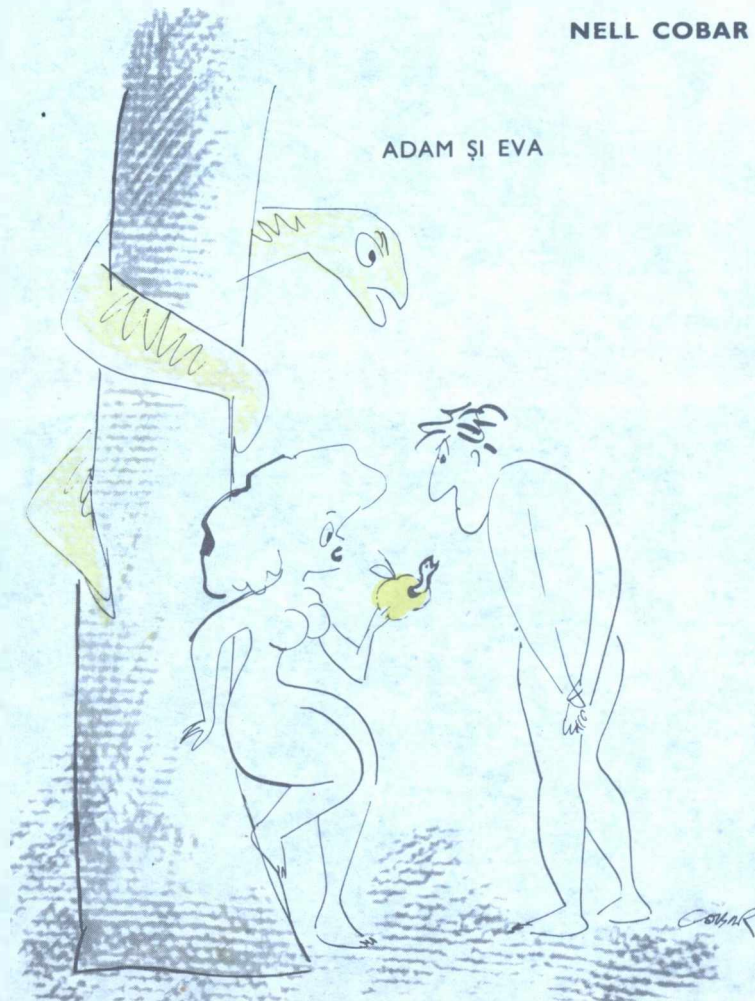

«MARTIRIUL» UNUI BUGETIVOR

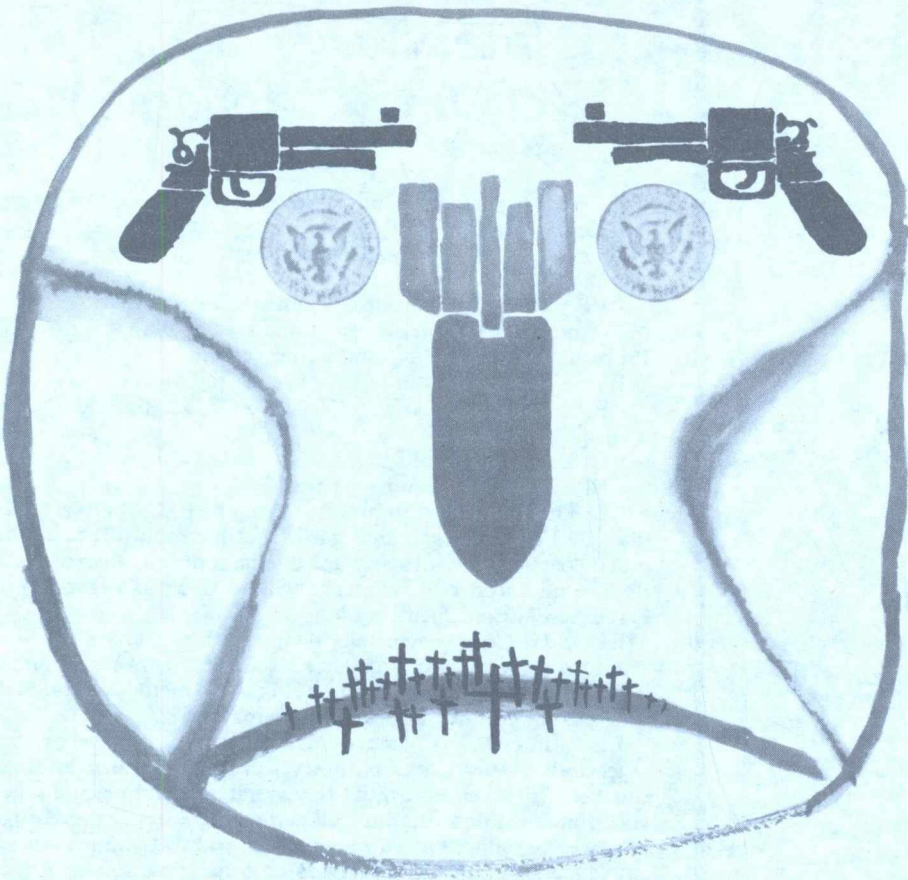
de ȘTEFAN TITA

*Intrați, domnilor, intrați!
Nu pregețați
Să vedeți ce n-ați
Mai văzut:
Mai tare ca Robin Hood!
Mai tare ca înghițitorul de săbii,
De vrăbii,
De corăbii,
Ca înghițitorul de elefanți
Giganți
Priviți-l!
Primiți-l
Cu aplauze
Fără pauze!
Are o gură,
O dantură
Fără carii:
E înghițitorul de salarii!
Fără s-arate
Să se dilate,
Să se transforme,
Înghite ușor cîteva norme.
E fenomenal,
Piramidal
Ne mai văzut:
Poate fi în același minut
În cinci locuri deodată
Ca omul minune
Dintr-un roman de ficțiune
...Deși nu-l găsești nicăieri niciodată!
O ține într-un continuu vaer
C-un aer
De martir transpirat
Și-i atît de ocupat
Să semneze,
Să-ngurgiteze,
Că n-are timp nici să lucreze...
Intrați, domnilor, intrați,
Dar nu vă prea apropiați
Că odată a-nghițit cinci colegi,
Cinci norme întregi...*

NELL COBAR

— Nu ți-am spus eu? E ceva putred aici!

Un nou portret al imperialismului

PREMIZE ȘI CONCLUZII

«La Saigon domnește cea mai înfiorătoare corupție. Cu bani poți cumpăra orice: grade militare, posturi de răspundere, onoruri și decorații, viața unui condamnat la moarte și moartea unui nevinovat. Întregul regim este putred, de sus pînă jos!»

Scurtul dar severul rechizitoriu pe care l-am reprodus are ca autor nu pe un adversar al guvernului saigonez, ci pe generalul Ky, vicepreședintele «republicii» sudvietnameze. Așa stînd lucrurile, se pune întrebarea: este oare unul dintre cei mai înalți dregători ai unei țări cu desăvîrșire străin de regimul ei? Dacă da, cum de e dregător? Dacă nu, de ce nu se ocărăște și pe sine însuși o dată cu regimul?

Om calm, generalul nu se lasă însă pradă unor asemenea chinuitoare probleme, bune cel mult pentru un temperament hamletian. În plus trebuie menționat că, în materie de ranguri, Ky a coborît cu o treaptă: înainte de a fi vicepreședinte, a fost președinte. Cu siguranță că în aventuroasa lui viață, au existat și momente mai agreabile decît cel care a marcat trecerea de pe postul de dictator nr. 1 pe postul de dictator nr. 2. Este inexplicabilă, așadar, pica pe care o poartă celor ce i-au luat un galon de pe umăr și un fotoliu de sub altă porțiune a corpului său.

Nedumeriți sau nu, trebuie însă să constatăm că generalul Ky are o părere proastă despre regimul pe care cu onoare îl vicepatronează. Ce anume reproșează el celor cu care

împarte turta puterii? Crimele comise împotriva propriului lor popor? Urgia războiului și a intervenției străine pe care au adus-o asupra țării? Nu! Afacerile rentabile. «Majoritatea celor ce ocupă locuri de unde au posibilitatea să dea ordine și dispoziții se îmbogățesc prin diverse traficuri», a subliniat furibund generalul. «Dacă m-aș fi pretat la asemenea combinații, azi aș fi fost multimilionar!»

Aici e bubă deci! Ky e invidios pe colegii săi mai descurcăreți într-ale businessului. E o problemă de amor propriu. Combinațiile la care *nu* s-a pretat el, nu le cunoaștem. Cunoaștem în schimb pe celelalte, revelate de o recentă anchetă a unei comisii a senatului S.U.A.: într-un trecut nu prea îndepărtat, generalul făcea trafic de stupefiante.

Se pare însă că beneficiile sale abia au atins un milion de dolari. Și atunci, indignarea lui e explicabilă: cum își permite un pîrlit de ministru sau adjunct să cîștige, jucîndu-se, cîteva milioane, cînd coșcogeamite vicepreședinte abia agonisește cu trudă unul singur? Un regim care tolerează o astfel de abatere de la regulile ierarhice e condamnat fără drept de apel.

E exact ceea ce susține, deși, pe alte teme iuri, opinia publică mondială. Ceea ce dovedește că, plecîndu-se de la premise diferite, se poate ajunge la concluzii identice.

N. AURELIU

APĂRĂTORII PROGRESULUI

Nimic nu poate sta în calea progresului în ciuda rezistenței pe care i-o mai opune încă unele spirite retrograde. Dovada cea mai recentă ne-o furnizează statele din sudul S.U.A., unde manifestațiile organizate de populația de culoare împotriva discriminării rasiale s-au intensificat considerabil în ultimele luni. Era de presupus că ingeniozitatea umană nu va rămîne dezarmată în fața acestei noi situații.

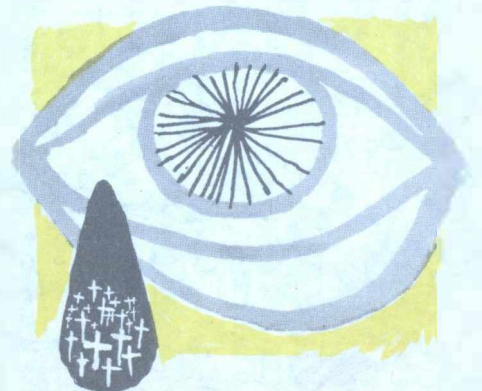
Și nu a rămas. Cu începere din frumoasa lună mai, poliția din Alabama, Mississippi și Carolina de Sud folosește împotriva demonstranților unul dintre ultimele roade ale geniului creator al chimiștilor de la firma «Willington»: preparatul denumit W.P.T.

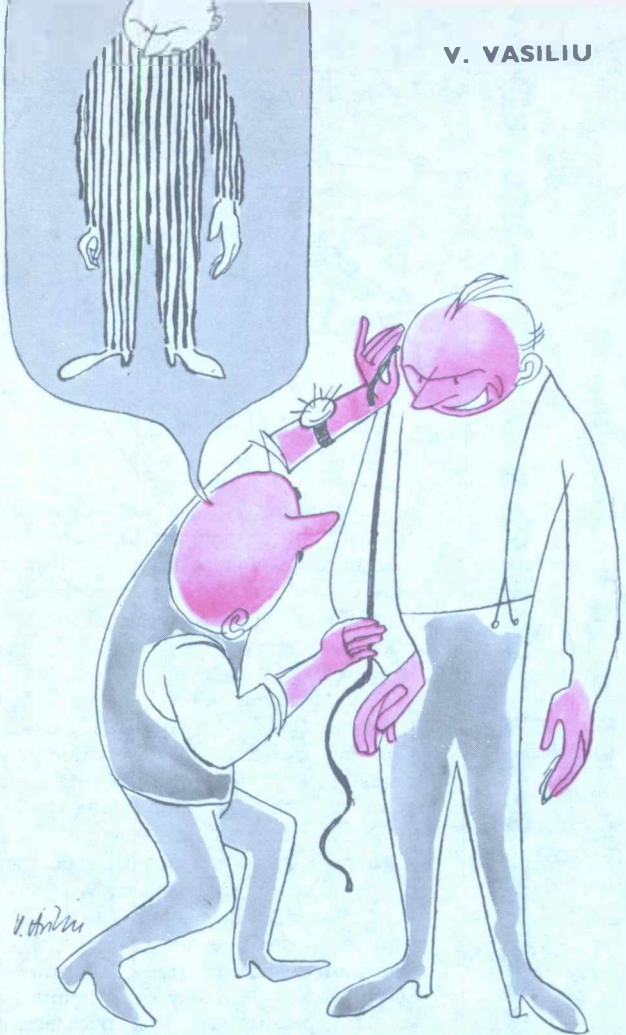
În principiu, este vorba de un gaz lacrimogen. Dar cu siguranță că W.P.T.-ul prezintă o seamă de avantaje față de produsele similare. Poate că e mai economicos, stîrnind mai multe lacrimi cu aceeași cantitate de gaz. Sau poate că e mai ieftin, ducînd astfel la scăderea prețului de cost per lacrimă. În orice caz, apărătorii ordinii publice s-au declarat foarte satisfăcuți de rezultatele obținute grație W.P.T.-ului.

Mai puțin incîntați au fost manifestații, Adversari ai progresului și conservatori pînă în măduva oaselor, ei au declanșat o veritabilă campanie împotriva acestei remarcabile intervenții, recurgînd la cele mai neloiale mijloace pentru a o denigra. Astfel, doi dintre negrii participanți la o demonstrație tratată cu W.P.T. au orbit, numai și numai pentru a compromite cele trei inițiale. Alți șaptesprezece s-au internat în spital, cu grave leziuni laringiene și bronhice, consecința inhalării aceluiași produs al firmei «Willington». Și tot cu scopul evident de a arunca blamul pe vaporii umezi ai gazului, opt femei și cîteva zeci de copii au făcut pneumonii diagnosticate «de natură chimică». O bună parte din presa americană s-a lăsat antrenată în infama campanie, afirmînd, pe baza unor experiențe de laborator, că W.P.T.-ul e nu numai lacrimogen, ci și — ca să spunem așa — decesogen.

Noroc însă că tehnica nouă își are apărătorii săi. În ciuda tuturor protestelor, poliția din cele trei state continuă să utilizeze gazul arzînd cu el retinele, bronhiile și plămîinii manifestaților. Căci toată lumea știe că nu se poate concepe progres fără sacrificii.

N. GALĂȚEANU

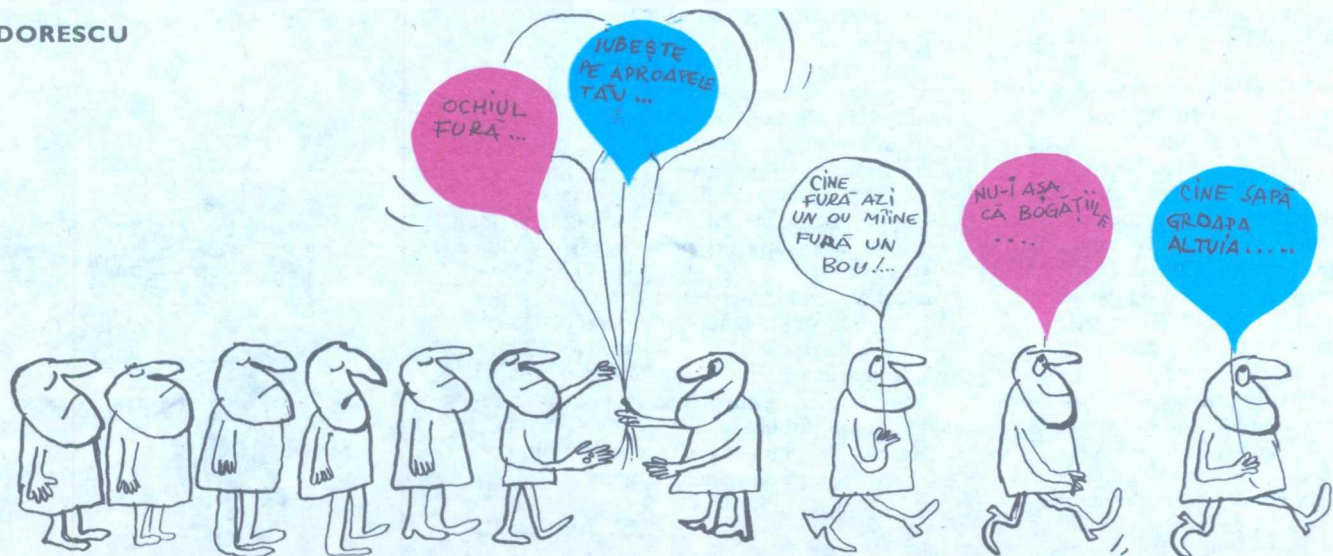

CROITORUL: — Tot gestionar, tot???

POMPIU DUMITRESCU

JO. TEODORESCU

Interviu cu un... fenomen

REP.: Dragă tovarășe, ne iertați că îndrăznim, dar vă deranjăm deoarece am aflat despre dumneavoastră un lucru extraordinar: am aflat că v-ați lăsat de fumat.

EL: Da!

REP.: Felicitările noastre! V-am ruga, pentru cititorii noștri, să ne spuneți cum ați reușit această teribilă performanță! Probabil v-a ajutat, în primul rînd, voința!

EL: Nu! M-au ajutat în primul rînd țigările!

REP.: Mă iertați, dar nu pricep! Cum adică «țigările»? Cum ați procedat?

EL: Prin eliminare!

REP.: Prin elimi... tot nu pricep!

EL: Dragul meu, e simplu. Am început cu «Carpați» și «Mă-rășești»! Foarte des găseam țigările scuturate sau pătate sau lipite de pachet! Lucrul acesta mă enerva teribil de fiecare dată! Pînă ce mi-au devenit nesuferite! Și-am trecut la «Favorit»!

REP.: Păi n-ați făcut nimic!

EL: Stai! Că și «Favoritele» te ajută contra fumatului! Sint umplute exagerat, deci prea tari! Deci se fumează foarte greu!

REP.: Nu credeți cumva că este aceasta o metodă a fabricilor de țigări în sprijinul luptei contra fumatului?

EL: Știu eu? S-ar părea, pentru că lăsîndu-mă de «Favorit» și trecînd la «Virginia», am observat uneori că țigările au foia ruptă sau filtrul este dezlipit! În general, motivul pe care îl invocă fumătorii pentru a nu se lăsa de țigări este, cică, mă rog, calmarea nervilor! Or, vă imaginați ce «calm» te apucă atunci cînd începi să tragi dintr-o țigară cu foia ruptă sau cu filtrul deslipit!

REP.: Și ați trecut la...

EL: «Snagov» și «Litoral»! La început erau bune! Dar acum nu știu ce s-a întimplat că, le fumezi, și te ustură! Or, fumatul cică e o destindere! Ce destindere e cînd te ustură?

REP.: Nu, nu, cred că ăsta e secretul! Fabricile de țigări «în lupta contra fumatului»!

EL: Luptă, luptă, dar găsești și pachete cu două, trei țigări lipsă! Și observi după ce ai dat banii! Asta ce luptă mai e?

REP.: Pentru economii!

EL: Zău? Și cînd găsești pachetele de «Snagov» sau «Litoral» complet goale, asta ce mai e?

REP.: E clar! Cea mai bună metodă! Doctorii spun să nu fumăm! Degeaba! În localuri scrie «fumatul interzis»! Zadar-nic. Or, spune și dumneata, ce metodă poate fi mai simplă și mai eficace decît pachetul de țigări? fără țigări? Sau decît țigările cu defecte care le tac de nefumat?

EL: Păi sigur! Tocmai ce vă spuneam și eu! Datorită acestor metode, folosite de fabricile de țigări, am izbutit să mă las de fumat! Drept pentru care le mulțumesc pe această cale tova-rășilor respectivi și le doresc noi succese în muncă.

S.R.

ADRIAN ANDRONIC

— Eliminând cu desăvîrșire carnea, alimentația dumatilă se va compune din: iaurt, brinză de vaci, legume și șnițele de la «Gospodina»!!!!

După fuga cerbilor

- Precis că trebuia să fie-altfel!
- În loc de Ea, eu l-aș fi pus pe El...
- Eu aș fi procedat așa și-așa!...
- Ba ar fi fost mai bine-altmînterea!
- Iar eu afirm că muzica aleasă N-a fost de felul ei melodioasă!
- Ba, dimpotrivă!... Iese la iveală Că melodia n-a fost muzicală!
- În general, ce nu îmi place mie Este că textul nu e poezie, Ci numai un refugiu și-un pretext!
- Eu cred că poezia nu e text!
- Și cîntăreții nu-s artiști, vedeți!...
- Mă iertați!... Artiștii nu sînt cîntăreți!
- Dar Institutul n-are, nu prepară, O secție de muzică ușoară!...
- Nici muzica ușoară, e știut, La rîndul ei, nu are Institut!...
- Problema principală, fapt notoriu, E doar în funcție de repertoriu!
- Ba repertoriul, ca să fim în temă, E-n funcție directă de problemă!...
- De vină-i Cutărița!...

— Ba Cutare!...

— Ba cerbiu, c-au plecat în lumea mare!

...Dar, negăsindu-se de loc soluția, Intervenind, am întrerupt discuția:

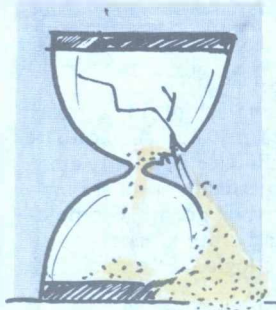
— Maestre dragă, încă nu mi-ați spus: Ce melodie nouă-ați mai compus?

— Niciuna!... Mi-am pus pianul în cămară! Cînd să mai scriu și muzică ușoară? Sînt foarte ocupat cu altceva...

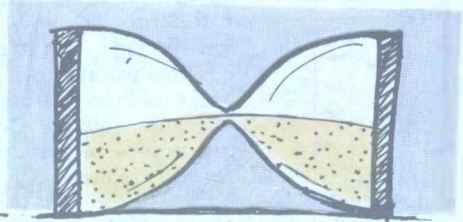
— Cu ce?

— Păi cu discuții despre ea...

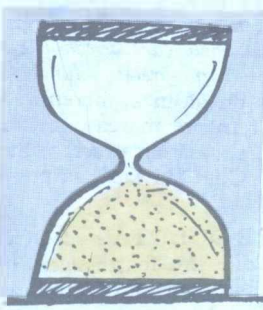
I. DAVIDESCU

— Timp pierdut

— Timp mort

— Ora H.

GRĂȘUNII

DE LA ABATOR

de IOSIF TOTH

Multiple și folositoare mai sînt descoperirile științei. Ca să dăm numai un exemplu despre utilitatea unor descoperiri, ne vom referi la glandă. Pînă n-a fost descoperită glanda și înriuririle sale asupra dezvoltării corpului omenesc, obezul rămînea obez pînă la moarte iar sfrijitul murea sfrijit.

Astăzi, dacă ești prea gras te duci la un specialist de glandă, te tratezi și slăbești! Ești un alt om, careva-săzică! Dimpotrivă, dacă ești mărunt și slab te poți îngrășa și crește tot cu un tratament adecvat. E drept însă că tratamentele în cauză sînt uneori prea îndelungate și plictisitoare.

Nu tot același lucru putem să-l spunem despre recente descoperiri făcute de unii salariați ai Întreprinderii «Abatorul-București». Aci, bunăoară, intri în schimbul de lucru sfrijit de numai 50 de kg și ieși după 8 ore de aproape 70 kg. Fenomenul acesta deosebit de interesant l-au

observat și organele de pază și curioase din fire s-au pus pe cercetări, deși nu meseria de cercetători științifici este îndeletnicirea lor.

Dar așa este în viață, nu întotdeauna specialistul din domeniul respectiv face marea descoperire.

Și cum spuneam, ochii iscoditori ai organelor de pază s-au oprit într-o zi asupra salariatului Dumitrescu Gheorghe, care se îngrășase în decursul celor 8 ore de muncă cu nici mai mult nici mai puțin de 12 kg de carne macră. De vită!

Tot în acest timp, lui Găjgău Marin i se mărise ficatul cu vreo 8 kg. De porc!

Niculescu Marin, un alt salariat al abatorului, crescuse în osinză cu 4 kg. Tot porc; slănină!

Care este misterul?... Respectivii aveau cantitățile sustrase înfășurate pe corp, sub cămașă.

Acum fiecare reflectează la răcoare, fiind puși la... păstrare.

Li s-a aplecat!

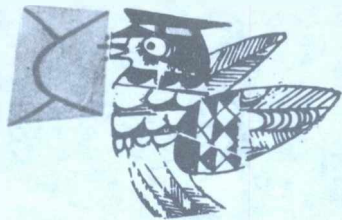

A. POCH

— Nu ți-e rușine? Cedează imediat locul doamnei!

A. POCH

POSTA

REDACTIEI

RÎNDUNEL DUMITRESCU — LOCO
Aproape bune... Mai trimiteți.

TEODOR BORȘ — CLUJ, KAMNER A. — LOCO

E bine să opriți o copie deoarece materialele respinse nu se inapoiază. Gândiți-vă câtă cheltuială și muncă inutilă ar trebui depuse pentru niște opere defuncte.

TIBERIU BREBAN — CONSTANȚA CRISTIAN IONIȚĂ — LOCO

Ideile merită atenție. Din păcate desenul este lipsit de maturitate. Așteptăm să mai creșteți...

V. RUSTI — IAȘI.

În poezia «Dilema» mă întrebați dacă... puteți scrie. Din moment ce ne-ați scris, înseamnă că puteți scrie. Nu știu însă în ce măsură puteți publica. Trimiteți deci și alte materiale ca să nu mai existe asemenea dileme.

LILIANA V. — PLOIEȘTI

Cugetări de-o platitudine dezarmantă sau cum dați chiar dv. definiția cuvântului maximă: «gîndire întortocheată la concret». Poeziile sînt și ele lipsite de orice înclinație poetică. Iată o strofă din «Ploaia», în care vă referiți la picăturile de apă:

*Încerc să le însăil în condei
Pentru voi, pentru toți acei
Ce nu le înțelegeți poezia
Dacă vreți, răscolii-mi hîrtia.*

După cum vedeți, v-am răscolit hîrtia, dar n-am găsit nimic... răscolitor.

RALUCA DAN — LOCO

Inscripțiile «Din valurile vieții» s-au înecat la mal. Pregătiți alte... pinze.

ION P. POPESCU — CRAIOVA

Nu. Poezia «Ia gogoșa, neamule» nu se ridică la nivelul unui material publicabil. Ca și în gogoșile pe care le criticați, materia primă nu este de calitate...

AUREL MAYER — LOCO

Epigramele sînt în majoritate slabe, critica uneori nu este justă. Totuși am reținut o epigramă care ni se pare mai spirituală.

*Soției mele care aproape zilnic mă întrebă
cînd o să am precis volum.*

Draga mea, mereu îți spun

(Înspre marea-ți bucurie)

C-o să am precis volum

Cînd vei tace, să pot scrie...

PETRE DULUȚĂ — LOCO

Poeziile sînt foarte slabe, dar ne rugați cu atîta insistență să vă publicăm numele încît

v-am respectat această dorință. Sperăm să fie ultima... în literatură.

VASILE TEODORESCU — IAȘI

Cugetările dv. sînt extrem de naive. Nici un copil n-ar pune asemenea întrebare:

*Îndrăgostiți spun iubitelor: «Te port în inimă
ca pe o floare». Oare cum s-or fi purtînd florile
în inimă?*

AUREL DUMITRESCU — LOCO

Desenul este incilcit. Deci răspunsul nostru e clar...

VASILE FIZEȘAN — TIMIȘOARA

«Regulile de circulație» nu merg cum trebuie. «Sfaturile» nu sînt nici ele bune. Iată ce ne spuneți într-unul:

Nu sînt clar cu «Ment sana in corpore san», cînd eu am văzut «ment sana și in corpore barosan».

Cred, de fapt, că nu sînteți în clar nici cu maxima latină...

ION IANCUȚ — IAȘI

Din proverbe» am ales doar trei care sînt mai depărtate de... coș. Iată-le.

● *Spune-mi cu cine te împrietenești ca să-ți spun dacă-l cunosc.*

● *Cine s-a fript cu ciorbă suflă și în felul doi.*

● *Cu o floare nu se face buchet.*

C.D.A. — PUCIOASA

Referitor la cele cîteva schițe, în scrisoare îmi spuneți: «În caz că nu sînt satisfăcătoare o să mai trimit cîteva din cele pe care le am și apoi o să încerc să-mi perfectez stilul și să găsesc alte subiecte». Cred că greșiți. E bine ca mai întîi să vă perfectăți stilul și «apoi» să-mi trimiteți schițele. Așa e logic.

Deocamdată, Nu!

Ogrin Gh. — Timișoara, Ion Iosif — Craiova
Luiza Androiou — Loco, Cornel Prutu — Botoșani, Maria Bratu — Loco, Lya Natty — Podul Ilioaiiei — Iași, Petrosiu Petru — Iași, Gh. Căpățînă — Loco, Nina Binder — Loco, Pavel Bucșa — Loco, Lucia Bikki — Cluj, Virgil Cruceru — Giurgiu, Ilie Vilcu — Buzău, Marian Răducănu — Loco, Grigore Zait — Brașov, Ion C. Sofron — Comuna Dor Mărunt — Ialomița, Nicolae Oprea — Giurgiu, Danciu Gabriel — comuna Săbăoani, jud. Neamț, Raluca Dan — Loco, Vasile Brandabur — Loco, Gh. Burlus — Constanța.

Datoria unui medic este, după cum se știe, de cînd e lumea, să vină la căpătiul bolnavului imediat de oriunde și în orice condiții. Cîte o dată însă, din nefericire, se mai întîmplă și invers. Adică am aflat un caz nemaipomenit cînd un reprezentant al corpului sanitar nu a venit, ci a plecat de la căpătiul bolnavului, imediat, dar nu oriunde ci în următoarele condiții:

Două bolnave: Aneta Abutnăriței și Aurica Brăeșteanu, internate la spitalul unificat din Săveni, județul Botoșani, trebuiau de urgență transportate la spitalul din Botoșani. Au fost urcate în autosalvare și, însoțite de asistenta Elisabeta Haiduc, au plecat. Dar, din nenorocire, la ieșirea din satul Răchiți, autosalvarea are un accident, astfel că cele două bolnave, acum și accidentate, au nevoie de îngrijire în plus.

Și aici urmează senzaționalul fapt unic în anele medicinei: asistenta Elisabeta Haiduc, în fața situației agravate a celor două bolnave... o ia din loc. Destinația: satul Răchiți.

Motivele pentru care acest «cadru medical» a părăsit două bolnave accidentate sînt foarte «temeinice»:

Unu: părinții ei locuiesc în satul Răchiți.

Doi: A ținut să-și anunțe părinții că ea a scăpat nevătămată din accident.

Trei: Am dori să întrebăm conducerea Spitalului din Săveni ce părere are despre asemenea «asistentă».

Patru: În ce ne privește, în fața unei asemenea comportări, noi am fi pentru rămînerea unei asemenea asistente la părinți.

Pentru că, ne întrebăm, ce se întîmpla cu cele două bolnave dacă oameni inimoși nu le-ar fi transportat la locuința unui cetățean unde li s-au dat îngrijiri?

Și acești oameni nu erau nici asistenți, nici sanitari. Erău oameni.

Ceea ce nu ne-a demonstrat Elisabeta Haiduc.

PETRE HLADCHIBUCOVINEANU

Canale la... canal!

Pentru lucrările de amenajare a canalelor de irigații pe o suprafață de 120 de hectare la fostul G.A.S. «1 Mai» Singeorgiu Mureș, s-au cheltuit 593 000 lei! Și s-au adus și agregate. Bun. În 1962, fostul G.A.S. a predat aceste canale de irigații, împreună cu cele 120 de hectare precum și agregatele respective Stațiunii experimentale Tg. Mureș, cu sediul în Singeorgiu de Mureș. Și începînd din acel an 1962, canalele de irigație, în valoare de 593 000 lei au devenit fără valoare intrucît Stațiunea experimentală și-a canalizat activitatea nu pe canale de irigație, ci pe alte culturi care nu aveau nevoie de irigații. Așa că banii nu s-au dus pe apa canalelor, cum ar fi trebuit, ci pe apa Simbetei.

Ceea ce a reușit să realizeze Stațiunea experimentală de pe urma acestor canale sînt doar amortizările anuale în valoare de 12 000 de lei, pe care, pardon, le plătește.

Și dacă ne mai punem întrebarea asupra oportunității abandonării unor canale de irigație care au costat aproape 600 000 de lei, ne putem răspunde că la Stațiunea respectivă nu prea plouă cu idei fericite.

Iar în ce privește grija pentru banul obștesc, e secetă.

CEAPA

Țelina, întâia dată,
Vede ceapa pusă-n supă
Și tresare indignată:
— Uite, praz cu minijupă!

PORUMBUL

Totdeauna, pe ogoare,
Semeția lui intrigă.
Chiar așa înalt și mare
Nu-i decît o mămăligă.

PĂRĂLUȚELE

El dă logodnicei draguțe,
(La Operetă baletistă)
Un buchețel de părăluțe
C-o știe materialistă.

CRINUL

Înțeleg de ce îmbată
(Spune sticla cu lichior)
Floarea lui imaculată
Este Alb superior.

SALCIA

Cum să nu fii plîngătoare,
Dacă vara pe văpaie
Lîngă apă stai în soare
Și nu poți să faci o baie.

FLOAREA DE NU MĂ UITA

Cu petale mici și fine
De culoare optimistă
Ai același scop în sine
Ca și nodul la batistă.

CÎRCIUMĂRESELE

Din motive înțelese,
Florile Circiumărese
Merită alt nume care
E la modă: Mandatară.

MACUL

Floare roșie de mac,
Singură ai observat
Că și rațele te plac.
Nu te strigă ne-ncetat?

V.D. POPA

TRUȚĂ

(Urmare din pag. 5)

că e Truță înăuntru, n-o să deranjez?» «Nu, nu, poftiți!» Am deschis încet ușa și am intrat. La un birou, Truță. Și nimeni. Zic: «Vă rog, eu am dorit... cu tovarășul director»... «Eu sint».

Am simțit că-mi vine amețală, m-am trezit bolborosind..., e absurd în accepțiunea pe care noi o dăm acestui cuvînt... Am deschis ușa, am țîșnit pe scări, am ieșit în stradă, ai trecut dumneata... și restul îl știi.

„URZICA“

REVISTĂ BILUNARĂ
DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25
Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de
redacție 14.28.15 Interurban 2/
Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
„Casa Șcintei” 44.601

**Urzico,
de departe-ți
scriu**

DRAGĂ URZICO,

La balastiera Furceni din județul Galați nu se achită la vreme drepturile bănești ce se cuvin celor ce lucrează în acest loc datorită «simpaticului» șef de echipă Năstase David care uită mereu să dea curs la timp documentelor contabile.

Așa că sînt perioade cînd lucrătorii de la balastieră își tot zic: nu tu bani, nu tu distracție...

Poate că cel puțin acum o să fie un simultan! Adică și tu bani și tu distracție! Cu șefii!...

T. Constantin
comuna Matca, jud. Galați

URZICO,

La începutul anului am făcut abonament la cîteva ziare ca să n-am probleme în ceea ce privește... aprovizionarea cu publicațiile preferate. Dar am avut ghinion, în sensul că primirea acestor tipărituri a intrat pe mina... agentei locale P.T.T.R. Popa Veronica, care mi-a rătăcit pînă în prezent vreo 32 de exemplare.

Cam multe «găuri» mi-a făcut în abonament agenta P.T.T.R.-ului! Cine știe, poate că mai înainte a lucrat la I.C.I.L. și, trăind cu amintiri de acolo face și acum... șvaițer!

C. Ioniță
comuna Aricești-Rahtivani
jud. Prahova

URZICO DRAGĂ,

În august '67, cincizeci de persoane au absolvit în cadrul fabricii de ciment din Turda cursul de 10 luni de mecanici pentru locomotive «Diesel». După ce au dat oamenii și proba practică, constatîndu-se că toți sînt bine pregătiți au fost declarați promovați. Iată însă că nici pînă în prezent «Dieseliștii» de la fabrica de ciment din Turda nu au primit carnetele de absolvenți, în ciuda repetatelor și susținutelor lor insistențe.

Am mai auzit de amînări, dar nu chiar atît de bine... cimentate!

S. Toncescu, Turda

URZICUȚO!

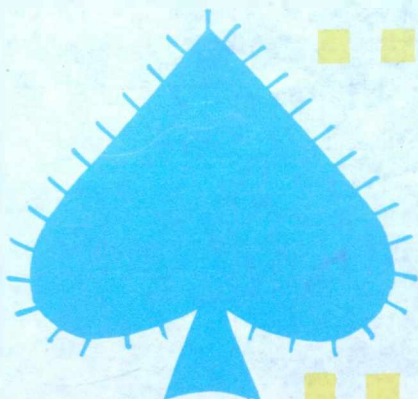
Într-o bună zi, Combinatul «1 Mai» din Satu Mare a primit din partea O.R.A.D.-ului Baia Mare o comandă pentru un număr considerabil de tomberoane. Și, imediat, cei de la combinat au început să le execute că, deh, e firmă serioasă.

După cîtva timp, pe poarta O.R.A.D.-ului din Baia Mare au început să sosească primele loturi de tomberoane, apoi altele ș.a.m.d. pînă ce curtea beneficiarului s-a umplut cu asemenea piese. Abia atunci posesorul respectivelor tomberoane și-a pus problema ce să facă cu ele, cui să le dea, cine le vrea etc. Și uite așa se face că O.R.A.D.-ul a rămas pe cap cu zeci de tomberoane de care nu știe cum să scape.

Poate că pînă la urmă o să aibă noroc să treacă unul prin fața porții și să strige: Tomberoane goale cumpăr, tomberoane!...

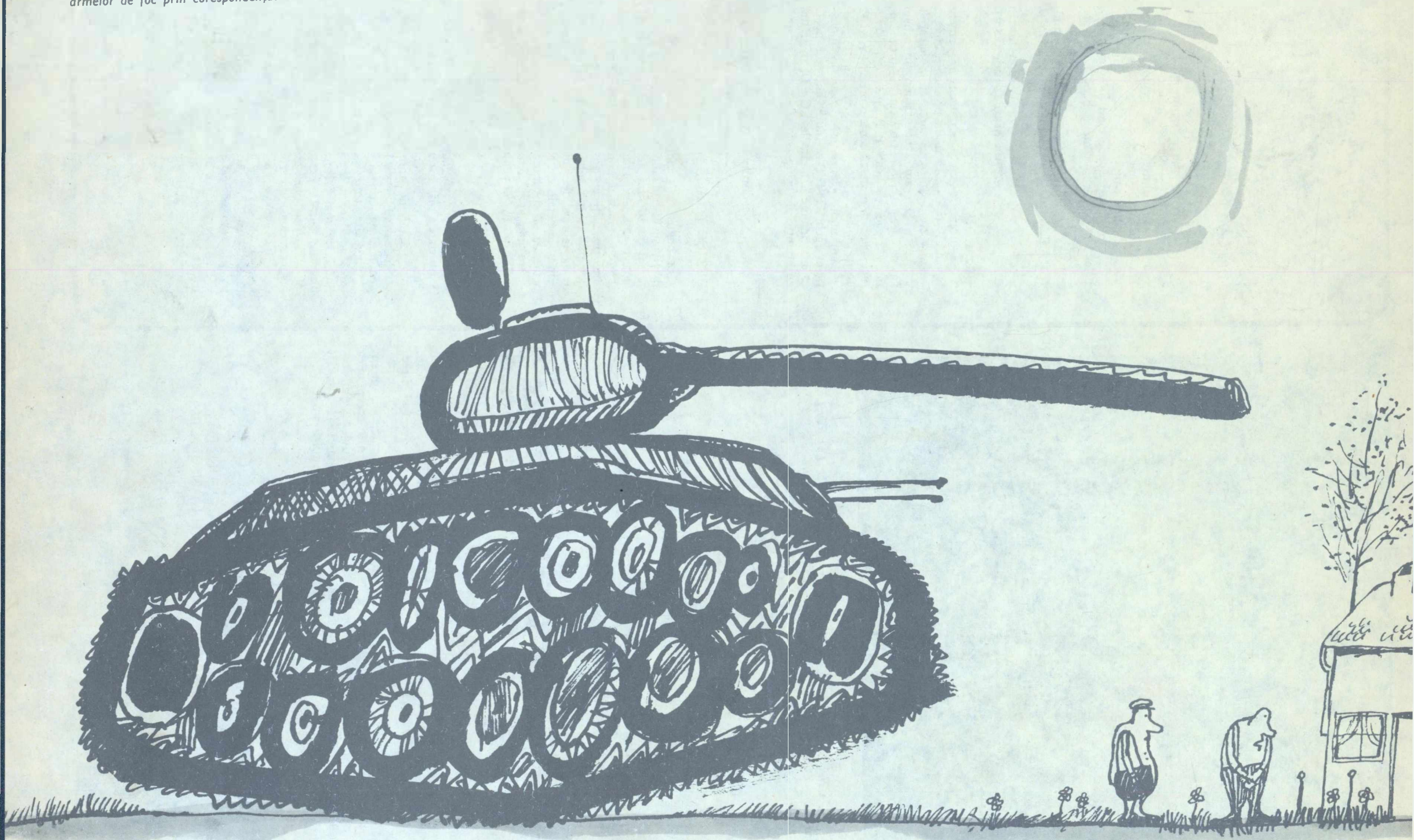
B. Stancu, Baia Mare

Rubrică realizată
de DAN MANOLESCU

În S.U.A. a fost interzisă vânzarea
armelor de foc prin corespondență.

DAN HAYON

— Iubito, ai comandat tu ceva prin poștă în ultima vreme?